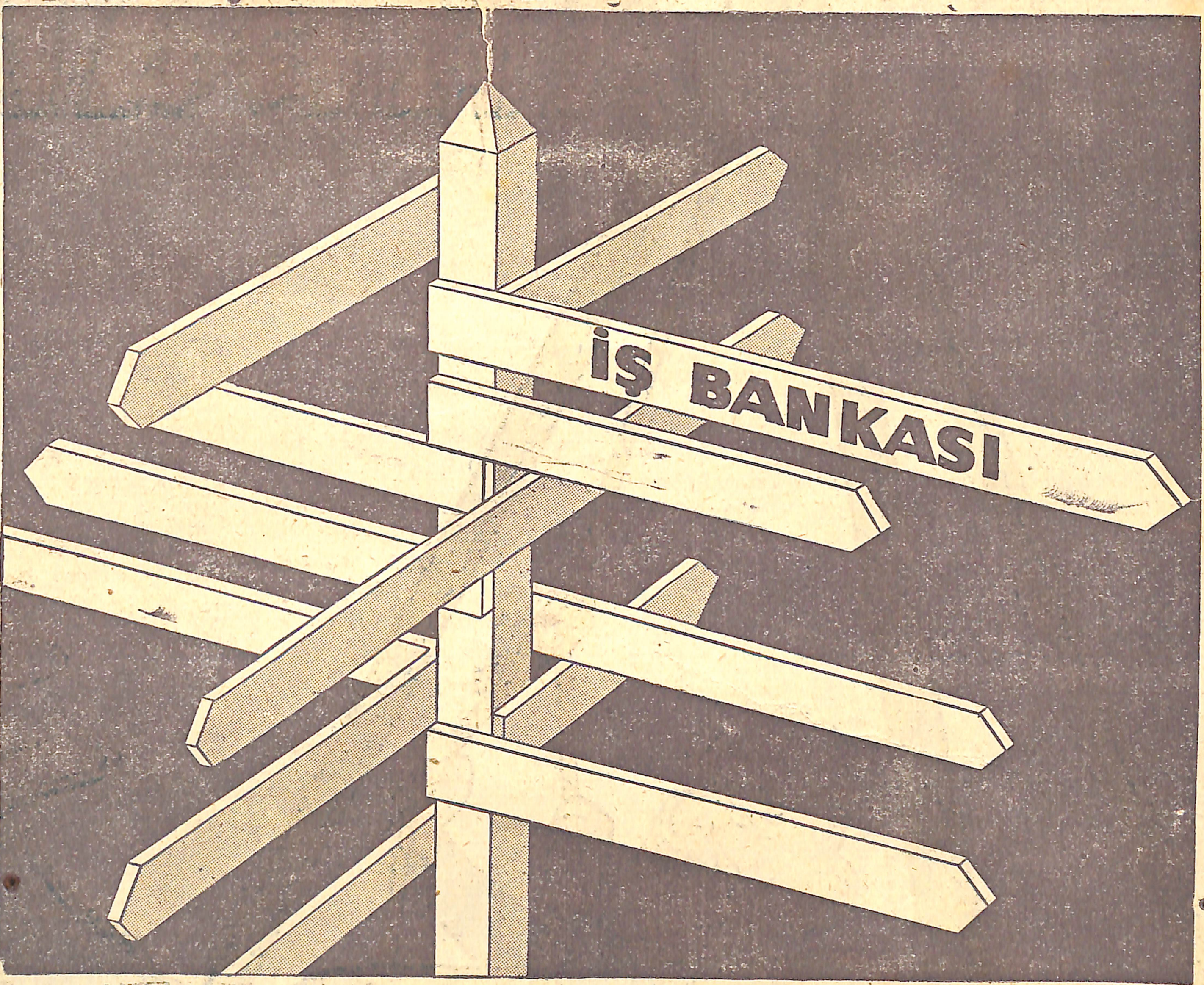
Akbaba

Biz İzmire girdiğimiz zaman, boynumuzda halifenin idam fermanı vardı. Bu tehditler bize eğlence gelir. — İNÖNÜ —

Paşam Eğleniyor!

Tasarruflarınızın verimli olması için...

DOĞRU İSTİKAMETİ SEÇİNİZ

Ekim çekilişinde gene en zengin imkânları Türkiye İş Bankası veriyor. Hesabınızdaki 150 liraların adedini çoğaltarak kazanma şansınızı artırınız.

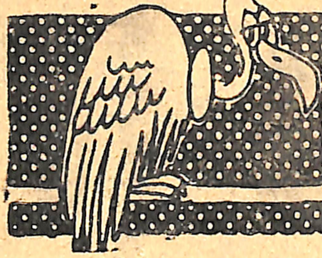
27 EKİMDE
10 APARTMAN DAİRESİ
ZENGİN PARA İKRAMİYELERİ
CEM'AN 1.000.000 LİRA

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

FAAL d - 467

SAYI : 341 C.: 14 25 EYLÜL 1958 ★ SAHİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ ★ FİYATI 75 KURUŞ

Akbaba siyasî mizah gazetesi

Aman İleri, biraz geri!

İNSAN, yalnız ispirtolu içkilerle sarhoş olmaz. Bir bakış, bir gülüş, bir söz, bir koku, bir el sıkış da insanı sarhoş eder. Hele politika, hele iktidar koltuğu!

Eski dostum Tevfik İleri, bu sonuncusundan!... Ama, bir yıl değil, iki yıl değil... Bir seçim değil, iki seçim değil... Tam üç seçim geçti aradan, Maarif Vekâletinden Devlet Vekâletine, Devlet Vekâletinden Nafıa Vekâletine kadar çeşitli koltuklara oturdu kalktı, hâlâ ilk günlerin sarhoşluğu içinde... Hâlâ, hâlâ, hâlâ ayılamadı!

Yiğitler diyarı Erzurum'da çektiği nutku okudunuz mu?..

— Bir Türk, yirmi düşmana bedeldir, derler... Bir Demokrat da yirmi Halk Partiliye bedeldir, buyurmuş!

Bu karşılaştırmanın ayıplığı bir yana, doğruluğundan da vazgeçtim, bir güzel tarafı var mı?

İnsanın, Nato Başkumandanına:

— Artık gözün aydın General, bizim Demokratlardan bir ordu kur, karşında Kızıl Çin'le Kızıl Moskof orduları Montekarlo ordusu gibi kalsın!

Diyeceği geliyor... Hesap meydanda: Bir Türk yirmi düşmana bedel, bir Demokrat da yirmi Halk Partiliye bedel olunca, bir milyonluk Demokrat ordusu dörtyüz milyonluk düşman ordusuna bedel olmaz mı?

Yoksa, bu «bedel» in mânası İleri lûgatinde başka mı?.. Meselâ, kafaca mı bedel?.. Kültürce mi bedel?.. Zekâca mı bedel?... Vücutça mı bedel?... Yoksa servetçe mi?...

Acaba sevgili İleri dostumuz, böyle bir denkleştirmede, İnönü'ye karşı kendisini, Turhan Feyzioğlu'na karşı da Celâl Yardımcı'yı mı çıkarır?

Yine böyle bir karşılaştırmada, Kırkpınar meydanına Mehmet Ali Arıkan'la Emin Kalafat'ı, Osman Ağan'la Kemal Çobanoğlu'nu mu salar?..

Yalnız servet yarışına karışmam. Sayın Nafıa Vekilimiz belki bunda haklıdır ve bir Demokrat yirmi Halk Partiliye bedeldir!

Tevfik İleri dostumuz yalnız bu nutukla kalmamış. Karadeniz illerinden birinde de:

— Bu vatan bizimdir, buyurmuş!

E, iktidar sizin, Radyo sizin, İdare Meclisi sizin, tehdit sizin, öfke sizin, yağ sizin, bal sizin... Ama, lûtfedin de şu vatan, taraflı, tarafsız hepimizin olsun artık!

Haydi bir aralık İsmet Paşayı sınır dışı edelim diye tutturmuştunuz. Şimdi işi büsbütün genişletip, bütün sizden olmıyanlara:

— Çık dışarı!

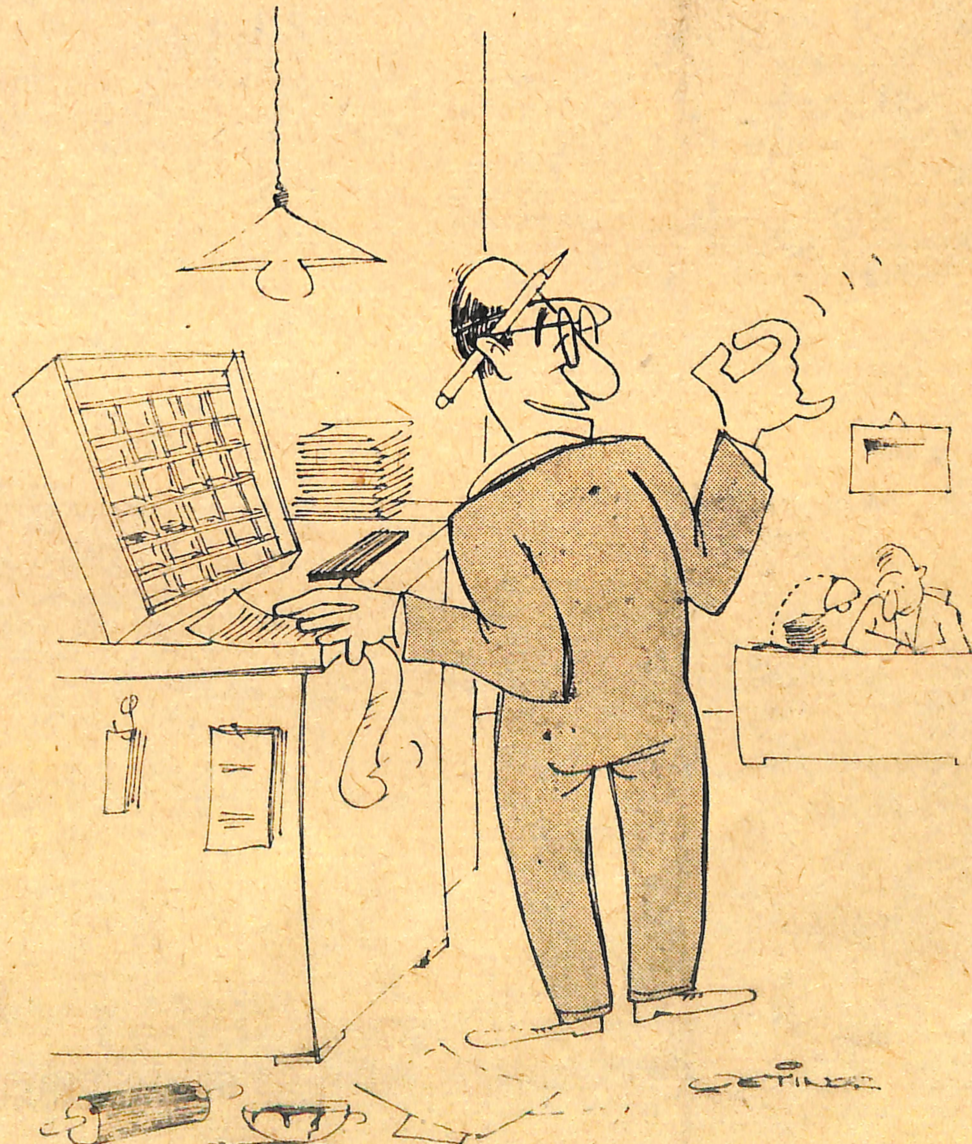
Diye hudut kapılarını mı gösteriyorsunuz?...

Çıkarlar muhterem Vekil beyefendi, çıkarlar... Ama, vatan kapısından değil, cakanıza dayanamıyan Bafralı şoförler gibi D.P. kapısından!

Dikkat ediniz sayın İleri, artık fazla ileri gidiyorsunuz!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Bu yıl yapılacak tesisler milyonları geçiyor. (Gazeteler)

Mürettip — Üstad sıfırı tükettik!...

ADALARDAN YAZA ETTİK TE VEDA...

ŞAİRLERİMİZ, ancak elli, altmış yıldır Adadan ilham alıyorlar. İlk Ada şairi, galiba Mehmet Celâl'dir. Bakınız, şu dört mısraı, yalnız duygusu değil, dili ve dişisiyle de ne güzel:

Sevdiğim yer cihanda yalnız Ada,
Geçti en tatlı günlerim orada,
İstemem vuslatın saadetini,
Bana çamlıkta bir tebessüm ada!

YAHYA Kemal'in şarkıları ile Adayı biraz daha tanıdık ve sevdik:

Adalardan yaza ettik de veda
Sızlıyor bağrımız üstündeki dağ.
Seni hâtırlıyoruz, Viranbağ!

RAHMETLİ Tahsin Nahit de Ada âşıkı bir şairimizdi. Saz âlemlerinde hâlâ söylenen şu şarkı onundur:

Adanın kırlarında nisandı,
Yolda gördüm, ne hoş hırâmandı,
Karşıdan baktı, gözlerim yandı,
Şarkın âhû kadınlarındandı!

Şiirde kelime oyununun sanat olduğu o günlerde şu beyit de dillerde dolaşırdı:

Aşkı tâ ezelden biz bilegeldik,
Âşıklar yolundan biz Dile geldik!

Yine Tahsin Nahit, mehtapta gezen ay parçası gibi bir güzele, ârifâne tecahül ile soruyor:

Yeldirmenin altında mı, üstünde mi mehtap?

ADADA eşeklerle Tura çıkmak başlıca eğlencelerdendir. Böyle bir gecede Yahya Kemal, Turdan dönen Yakup Kadri'ye şu iki mısraı söylemiştir:

Vaktaki emr-i hak cebel-i nûr'dan gelir,
Yakup eşeksüvar olarak Tûrdan gelir!

ÇALGILI gazinolarda, Ankara ve İstanbul radyolarında, hususî saz âlemlerinde - Hele Necmi Rıza söylerse - hâlâ zevk ile dinlenen şarkılardan biri de:

Ada sahillerinde bekliyorum!

Değil midir?

ADALARI Güzelleştirme Cemiyeti, bir zamanlar gayrete gelmiş, ama, plânla, programla, hele para ile Adayı güzelleştirmenin kolay olmadığını düşünerek lâfla güzelleştirmeğe karar vermişti. O günlerden kalan şu vecizeler hâlâ ötede beride sallanıyor:

Adanızı odanız gibi temiz tutunuz!

★

Adanın çamı, Adanın canıdır!

ADADA kimler mi oturur?.. Yahudiler, Ermeniler, Rumlar... Biraz da Türkler!

Aman Yunanistan duymasın: Büyükadada Türk Kıbrıs'takilerden daha azınlıktadır!

BÜYÜKADADA, eski, ahşap köşkler, eski zarif Osmanlılarla beraber artık yok oluyor. Yerine yapılanlar, karaborsa vurguncularının gerdanları ve enseleri gibi kat kat apartmanlar!

DOĞRUSU, Adanın bakımsızlığı her yaz biraz daha artmaktadır. Asfalt yolları, bu sene, arabaların hamiyetli atları, belediyeden daha büyük bir gayretle suladılar!

Akbaba'ya Kudumiye

Açıp cevv-i havâda şâhbâlin Akbabâ geldi,
Kudumiyle bizi gark-ı mesâr etti, safâ geldi.

Tebessümler saçıp etrafa bezl-i iltifat etti,
Hemen bezm-i safâya başka bir munis havâ geldi.

Güzeller başka bir hâletle raksan oldular gûya,
Hurûş-u neş'eden cân-u dile tâb-u şifâ geldi.

Sürûr-u şevk-ile ol rütbe cuşan oldu âlen kim,
Sanırsın bezm-i meyden, meclis-i Cemden nidâ geldi.

Revâdır olsa ey Âtî gönüller, dideler rûşen,
Gelen bir kuş değildir, sevdiğin bir âşinâ geldi.

Ahmet ÂTÎ

ANADOLU Klübü, mayıs başından eylûl sonuna kadar boş kalmadı. Yalnız yatak odası değil, oyun masası bulmak için bile, Klüp âzası, neredeyse kuyruğa girecektiler!

Bu senenin başlıca yeniliği, sevimli gençlerimizin artan saygısızlığı olmuştur.

Bir akşam, bahçeden salona girmek istiyen yaşlıca bir efendi, elleri ceplerinde, ıslık çalan delikanlıların kapıyı tıkadıklarını görünce, tatlı bir istihza ile sordu:

— Affedersiniz küçük beyler, kapı ne tarafta acaba?..

Sevimli küçük beylerimiz bu soruya, zinciri çekilmiş tuvalet sifonu gibi gürül gürül bir kahkahayla cevap verdiler!

YİNE bazı sevimli gençlerin kurdukları «Sosyete çetesi» plâj kabinelerinde epeyce faaliyet gösterdi!

ANADOLU Klübü İdare heyetinin, gelecek yaz, asayişi temin için, Adnan Tüfekçi'yi Adaya davet edeceği sanılmaktadır.

BU yaz, Adanın en istifadeli yeri Klüp bahçesi ile ekspres seferlerini yapan vapurların güverteleriydi. Oralarda oturan Türkler, ayrıca hiç bir ücret vermeden (Berlitz açık hava mektebi) ne devam etmiş kadar faydalanmış ve çeşitli dil bilgilerini ilerletmişerdir.

VAKTİLE Ada vapuru, köprü ile Ada arasındaki yolu üç saatte tamamlıyabilirmiş. Bir gün, Adanın meşhur simalarından merhum Şemsi Mollaya sormuşlar

— Nerede oturuyorsunuz efendi hazretleri?

— Ada vapurunda efendim, demiş...

Kâh bozulan bir vapuru yedeğe almak, kâh denize düşen birini çıkarmak, kâh iskeledeki vapurun kalkmasını beklemek yüzünden, henüz arada büyük fark yoktur!

ŞÜKRÜ Kaya, bir yaz günü Kulübe gelmişti. Dahiliye Vekili idi o zaman. Baktı, eski mektep arkadaşı, yeni Ada Kaymakamı Şevket de orada... Samimiyetle elini sıkarak sordu:

— Ne zaman geldin Ada'ya Şevket?

— Bugün beyefendi!.

Dahiliye Vekili, birden ciddileşti:

— Maşallah, işe Kulüpten başlamışsın!

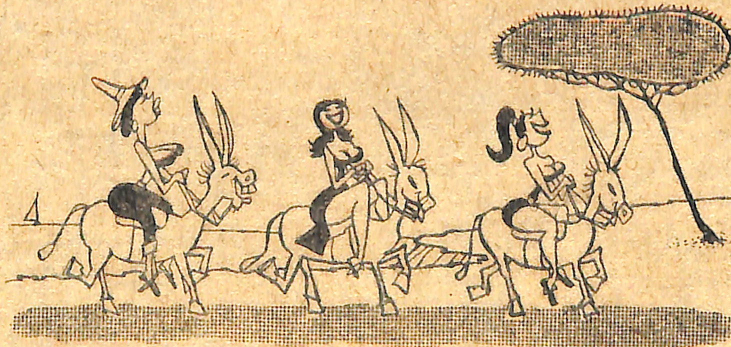
ZİYA Gökalp, yanında bir kaç arkadaşiyle, bir yaz gecesi çamlarda odlaşıyordu. Bir aralık baktı, küçük kızı Hürriyet yanında değil.. Telâşla seslendi:

— Hürriyet!..
— Hürriyet!..
— Hürriyeeet!..

Yakup Kadri, gülümseyerek:

— Beyhude arama Ziya Bey, dedi... Biz onu kaybedeli kaç yıl oluyor!

YİNE bu yaz başında, edebiyatımız, eski tarzda yeni çeşnili bir şiir kazandı: Ahmet Âti imzasiyle yazdığı pek güzel şiirleri dilden dile dolaşan Ahmet Borovalı, Yusuf Ziya Ortaç'ın Adaya gelişini bir Kudumiye ile kar şılamıştır. Bu zarif manzumeyi de üstada teşekkürle neşrediyoruz.

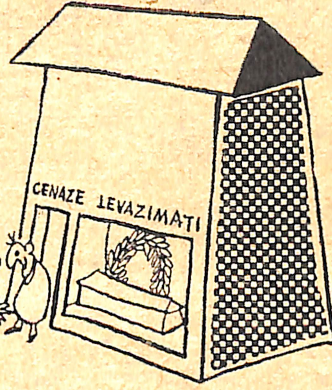

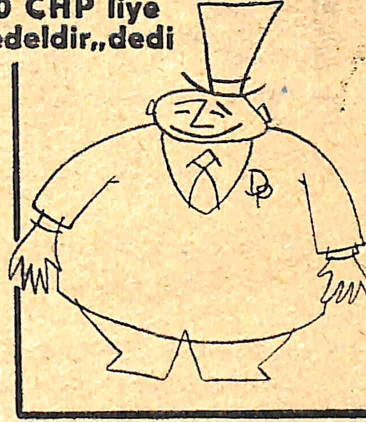
Bahtiyar eşekler!

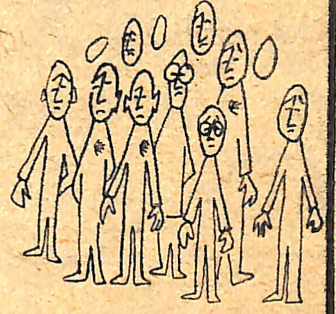
İleri "bir DP li 20 CHP liye bedeldir,, dedi

Bir anjin 100 liraya tedavi edilebilecek

KUZUM, CENAZE MASRAFI KAÇ LİRA ?

İlâçlara yapılan zamlar

İstimlâk bedelleri için tahvil verilecek

ANKARA İSTANBUL

TEFTİŞİ

Teknik Üniversitede gençler yemeklerden şikâyet etmişler: Kalorisi azalmış, fiyatı çoğalmış... Yani tersine bir ayarlama yapmışlar...

Vay efendim, vaaay... Sen misin şikâyet eden?... Müfettiş müfettiş üstüne, sorgu sorgu üstüne!... O yetmiyormuş gibi celâlli Maarif Vekilimiz bile İstanbul'a koştu!

Bir kaç eski maarifçi bunu konuşuyorlardı. Avni Başman, ki eski D. P. Maarif Vekilidir, gülümseyerek sordu:

— Acaba öğrencileri teftiş ettireceklerine mutfağı teftiş ettirseler nasıl olur?..

※

RAĞBETİN SEBEBİ!

Gazete satışlarından bahsediyorlardı. Agâh Erozan:

— Benim aklım yanlız şu Hürriyet'in satışına ermiyor, dedi... Bakıyorum, içinde okunacak bir şey yok... Nesine bu rağbet acaba?...

Zeki Rıza Sporel, eğilerek yavaşça fısıldadı:

— Galiba adına!..

PASAPORT!

Profesör Hüseyin Nail Kubalı milletlerarası bir ilim kongresinde üye. Gidecek ama gidemiyor. Neden mi? Hariciye Vekâleti üstada pasaport vermiyormuş.

Gazeteciler, Maarif Vekiline sordular:

— Sayın Bakan, bir üniversite mensubu olduğu için sizi de ilgilendirir elbet: Kubalı'ya niçin pasaport vermiyorlar?...

Celâl Yardımcı, yarı öfkeli, yarı şakacı:

— Allah, Allah, dedi... Size de ne yapsak beğendiremiyoruz!... Geçenlerde pasaportunu verdiğim için kıyametler koparan siz değil misiniz?...

※

EKSİLENLER!

Osman Kavrakoğlu elindeki Milliyet gazetesini cakayla buruşturup attı:

— Elektrik fiyatları yüzde yüz artacakmış!... Tramvay fiyatları yüzde iki yüz artacakmış!... İlâç fiyatları yüzde üç yüz artmış!... Ya eksilenler?... Onu görmezler, bilmezler, yazmazlar bir türlü!...

Ârif Onat bıyık altından gülerek sordu:

— Neymiş o eksilenler acaba?..

Bu patavatsız sual karşısında, Kavrakoğlu durdu, yutkundu, sonra uzun bir «çoook» çekti:

— Çoook!...

— Çoook demekle olmaz... Meselâ bir tane söyle!...

Sustular... O zaman Onat:

— Dur, dedi, ben söyliyeyim sana öyleyse...

— Söyle...

— Memur ailelerinin kilosu!

※

TEŞEKKÜR EDERİZ!

İkisi de Ankara'ya gidiyordu. Vagon restoranda aynı masaya düştüler. Münakaşa etmemek için tek çare vardı: Az konuşmak... Az konuşmak için de tek çare vardı: Gazete okumak...

Biri Havadis'i açtı, öbürü Dünya'yı...

Ama şeytan durur mu?.. Dürtmeğe başladı!...

Ya sabır, ya sabır derken, Bay Velibeşe sordu:

— Başvekilin nutkunu okudunuz mu, ne diyor?...

— Okumadım... Ne diyor?

«— İnönü, tarihe tek şef düsturunun tatbikçisi olarak geçmiştir» diyor...

Turhan Feyzioğlu bir kahkaha attı:

— Çok teşekkür ederiiz sayın Velibeşe... Demek İnönü'nün tarihe girmesine tekrar müsaade ettiniz!

ÇİMDİK

※

Esprili grafik!

Erdek kaymakamı gayet esprili bir zattır. Kasabaya, kalkınma alâmetlerinden olarak trafik levhaları koyduruyordu. Dar bir sokak başına da şu levhayı astırdı:

«Sollamak yasaktır. Sağ kalanlar hakkında takibat yapılır

Kabadayı KOCALAR

AZİZ NESİN

ANNEM:

— Çekil ordan, terbiyesiz! diye beni azarlayınca, hemen koşup kerevetin üstüne bağbaş kurdum.

Ben onu mutfakta palamut kızartıyor sanmıştım da, kulağımı duvara dayamış, Zehrânım teyzemin kocasına anlattıklarını dinliyordum. Zehrânım teyzemin anlattıklarına dalmışım, annemin içeri girdiğini farketmemişim.

Bizim evimiz Kasımpaşa'da, derenin karşısında koskocaman bir ev. Alt katta Zehrânım Teyzeler, Fadikânım Teyzeler, biletçi Nuramca, bir de biz otururuz. Hepimizin birer odası var. Bizim odamız, Zehrânım teyzelerle, Fadikânım teyzelerin odalarının arasında. Sokak kapısından taşlığa girince solda önce Fadikânım teyzelerin odası, sonra bizim, sonra da Zehranım teyzelerin. Duvarlar ince. Yer yer sıvalar da dökülmüş, bağdadî tahtaları görünüyor. Onun için, onlarda ne konuşulursa, bizden duyulur.

Unkapanı Köprüsünde gelip geçenden köprü parası toplayan biletçi Nuramca bekâr olduğundan, o, bizim karşımızda mutbağın yanındaki odada oturuyor. Üst katta da başka kiracılar var.

Zehrânım teyzemle Fadikânım teyze her gün kavga ederler. Kocaları evden çıkar çıkmaz kavgaya başlarlar, tâ akşam ezanına kadar. Akşam ezanı okunurken kocaları gelir, onlar da korkularından susarlar.

Biletçi Nuramca izinli olduğu günler cumalık elbisesini kalıplı fesini giyer, bahçede kendi kendine oturur, kahvesini içer, bir de çiçeklerini sular. Nuramca diyor ki, Kürd'ün deniz görmüşü Laz olurmuş. O böyle diyor. Kürtle Laz ikisi de birmiş. Kürt, dağdan inip de denizi gördü mü, hemen Laz oluverirmiş.

— Öyleyse, Mehmet Amcam neden Lâz olmuyor? diye sordum.

Mehmet Amcam. Fadikânım Teyzemin kocası. Onların ikisi de kürt.

Nuramca:

— Onlar çok kürt de ondan lâzlaşmıyorlar, dedi, insan o kadar çok kürt oldu mu, denizin ortasında şamandıraya bağlasan yine lâza dönmez.

— Peki, Hasan Amcamlar eskiden kürt müymüş?

Hasan Amcam da Zehrânım teyzemin kocası. Onlar da karı - koca lâz.

Nuramca:

— Evet, dedi. onları gene al bir dağa çıkar, hemen kürt oluverirler.

Bu sabah Fadikânım teyzem taşlıkta çamaşır yıkıyordu. O çamaşır yıkarken Zehrânım Teyzem de, pencereden sokaktaki köpeklere:

— Hoşt, hoşt! .. diye bağırmışda Fadikânım teyzeme lâf atmış. Fadikânım teyzem de kızdı.

— Hoşt asıl sana a köpek karı!... Hoşt hoşt! .. diye bağırdı.

Zehrânım teyzem de, oda kapısının eşiğine çıktı:

— Hah hah hah... Güleyim bâri... Ayol senden başka dünyada köpek yok mu? Kime hoşt desek, bu karı üstüne alınıyor. Ben sokaktaki köpeklere hoşt diyorum, o, esamisi okunmuş gibi «buyrun efendim» diye cevap veriyor, dedi.

— Hoooşt, hoooşt, hoooşt... Yedi mahallenin çanak yalayıcısı karısı, görenler Allah için söylesin, hangimiz köpeğe benziyoruz. Hadi ordan... Ayol, ona buna kuyruk sallayan ben değilim. Hadi ordan salla kuyruk, pes köpek!

— Karı karı ,yanıma gelirsem, hem vallahi hem billâhi, hem tallahi, iki elimi ağzına sokar, manifaturacı Vangel'in tezgâhtarının patiskayı yırttığı gibi, senin ağzını carrrt diye yırtar da ikiye ayırırım.

Bunun üzerine Fadikânım Teyzem de, elini ağzına götürüp, barrt diye bir acaip ses çıkarttıktan sonra:

— Hadi ordan düdüüük!... diye bağırdı.

Akşama kadar kavga ettiler. Zehranım teyzem, Fadikânım teyzeme:

— Çamaşırcı karı, bekâr çamaşırı yıkıyorsun da karnını doyuruyorsun, adam mı oldum sandın? dedi.

Fadikânım teyzem de:

— Kokmuş karı, onlar kocamın çamaşırları, gel de bir muayene et..

Diye, kaynaı tenekesindeki Mehmet amcamın uzun paçalı donlarını, maşayla bir bir çıkarıp gösterdi.

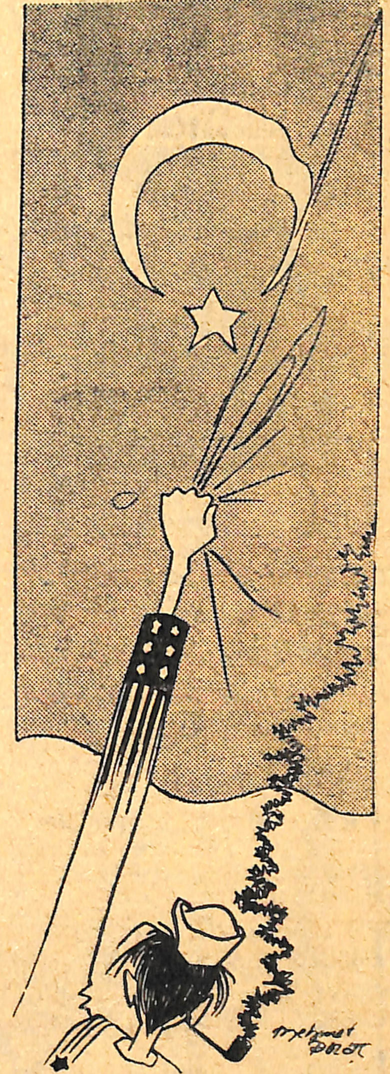
— Hıııh... Senin kocan öyle yamasız donu nerden giyecek... Kocanın otuz tane donu mu var?

— Otuz da olur, doksan otuz da olur. Benim kocama Börekçi Mehmet Efendi derler hanım. Kendine gel sen... Benim kocam, piyazcının yanında bulaşıkçı yamağı değil.

Zehranım teyzemin kocası Hasan amcam, Kasımpaşa odun iskelesinde bir lokantada aşçılık yapıyor. Fadikânım teyzemin kocası Mehmet amcam da, yine odun İskelesinde her sabah, bir kulplu sandık içinde poğoça satar.

Fadikânım teyzemle Zehrânım teyzemin kavgalarını dinlemek için oda kapısına çıktıkça annem:

Bir Amerikan denizcisi daha İzmir'de bayrağımızı yırttı... (Gazeteler)

Dost eli!

— Gir içeri kız, çocuklar öyle şeyler dinlemez... diye beni içeri sokup, kendisi dinlemeğe başladı.

Annem Erzincanlı, babam da Samsunlu olduğundan, Nuramca, anneme de kürt diyor, babama da lâz diyor. Bizim evde onunla benden başka konuşan yok zâti... Unkapanı köprüsüne biletçi memuru olmuş da kendisini İstanbulluyum diye adam oldum zannediyor.

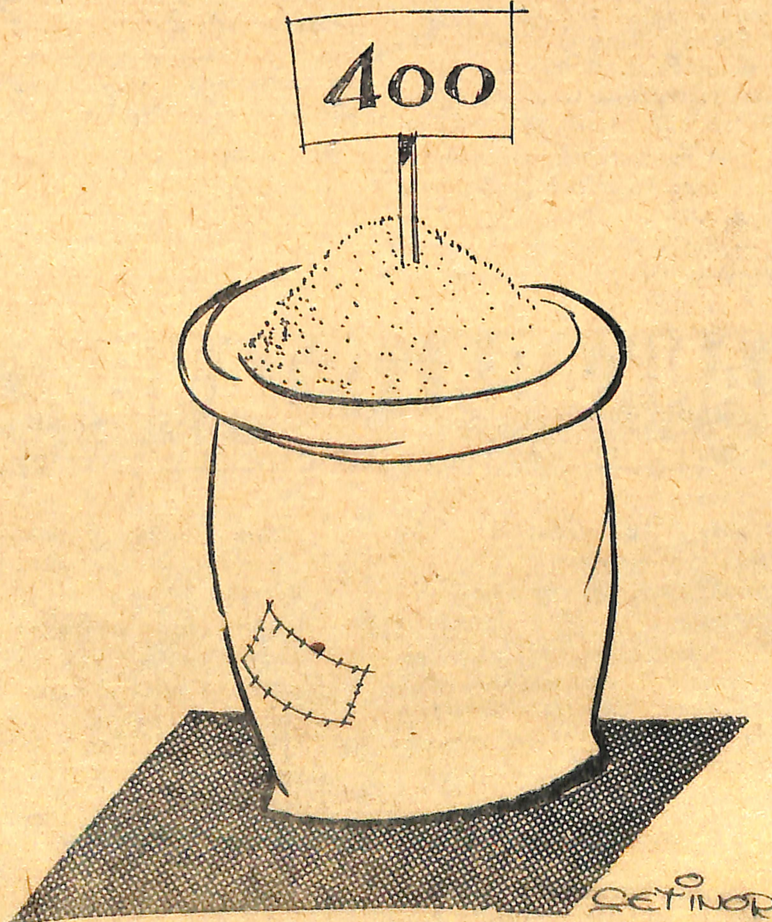
Hasan amcam eve gelince, Zehrânım teyzem, bugün Fadikânım teyzemle nasıl kavga ettiklerini anlattı. Duvara kulağımı dayayıp onları dinlerken, annem içeri girdi. Bizim odada, Zehranım teyzemle, Fadikânım teyzemin odalarının duvarına bitişik iki yüklük var. Yataklarımız bu yüklükte duruyor. Annem komşumuzu dinlediğimi görmesin, diye, ben de yüklüğe girdim. Ordan dinledim. Hasan amcam, karısına:

— Ben o poğaçacı kürde yarın gösteririm, dedi.

Sonra, öbür yandaki yüklüğe girip Fadikânım teyzemleri dinledim. Mehmet amcam da karısına:

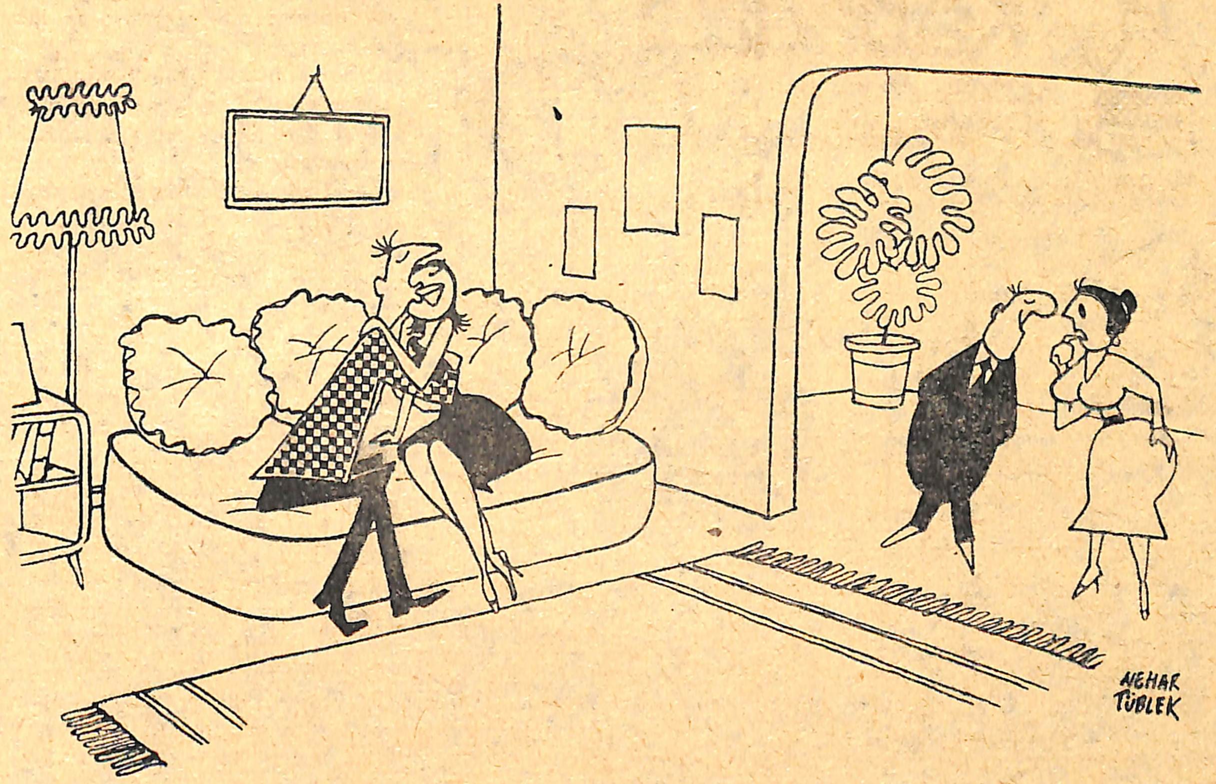
— Ben o lâz uşağının kulağını bükerim, dedi.

Ertesi gün Zehrânım teyzem

Acı Pirinç!

«Boş Vakitleri Değerlendirme» Derneği kuruldu. (Gazeteler)

— Maşallah, bizim oğlan boş vakitlerini iyi değerlendiriyor hanım!...

hem taşlığı yıkıyor, hem de türkü söylüyordu. Taşlıktaki tulumbadan su çekiyor, çıplak ayaklariyle malta taşlarını yıkıyordu.

Yâr hâlimden bilmiyor,
Bu benim garip gönlüm,
Bilmem neden gülmüyor?
Haydi benim cdâlım,
Aman aman belâlım,
Gelsene artık sevdalım..

Açık kapıdan Faikanım Teyzemin de kocasının çoraplarını yamadığını görüyordum. Zehrânım Teyzemin türküsünden pirelendi. O da bir türküye başladı:

Mevlâm bir çok dert vermiş,
Beraber derman vermiş,
Bu karının derdine,
Neden ilâç vermemiş?
Diley diley diley leeeey...

Zehranım Teyzem kızdı:

— Karın, karım... Otur oturduğun yerde, türkümün üstüne türkü çağırma!.. diye bağırdı.

Bu türkü yüzünden akşama kadar kavga ettiler. Birbirlerini bastırmak için, avaz avaz bağırarak türkü söylediler. Ben de akşam üzeri Kasımpaşadaki odun iskelesine gidip baktım. Hasan Amcamla, Mehmet Amcam, kahvede oturmuşlar, aznif oynuyorlardı.

Eve döndüm. Onlar daha kavga ediyorlardı. Annem:

— Kız, gene nerelere kayboldun, gözü çıkası!... diye beni döğdü.

Önce Hasan Amcam geldi. Ben hemen yüklüğe girip, onları dinledim. Hasan Amcam karısına şöyle diyordu:

— Kahvede herkesin içinde, ya kasığa yapıştım. Bak Mehmet efendi, dedim, ya karının terbiyesini verirsin, ya da ben onun terbiyesini vermesini bilirim. İşte bukadar, dedim. Gerisi senin bileceğin iş... dedim.

Zehrânım Teyzem sordu:

— O sana ne dedi?

— Ne diyecek, tıs yok... Kuyruğunu kıstı, gitti oturdu.

Öbür duvardaki yüklüğe girdim. Faikânım Teyzem, bugün nasıl kavga ettiklerini kocasına bir bir anlattı. Böle, böle, bööóle oldu, dedi. Mehmet Amcam da kızdı:

— Vay namissiz oğli namissiz, dedi, bugün kahvede, herkesin içinde, bana bah Hasan efendi, dedim, ya karına sahip olursun, dilini tutar, ya da ben onun dilini susturmasını bilirim, dedim. Ben ona yarın gösteririm.

— Sen ona öyle söyleyince, o sana bir şey demedi mi?

— Ne diyebilirmiş bana? Haddine mi kalmış?

Ertesi sabah Zehrânım Teyzem le, Faikânım Teyzem, her günkü gibi gene kavgaya tutuştular. Kavga, mutfak işinden çıktı. Ev de bir mutfak var. Mutfakta da üç ocak var. Faikânım Teyzem, ocakların üçünü de tutmuş. Zehrânım Teyzem:

— Ayol, çık mutfaktan da biraz da biz iş görelim, dedi.

Onlar kavgaya başladı, ben de Kasımpaşa odun iskelesine gidip, kahveye baktım. Hasan Amcam'la Mehmet Amcam oturmuş, aznif oynuyorlardı. Dönerken, sol ayağımdaki takunyenin tasması koptu. Ben de takunyeyi elime alıp eve geldim. Annem:

— Yezidin kızı, geberesice... Ne cehennemin dibine gittin gene... diye beni döğdü.

Akşam, sağdaki yüklüğe girdim. Zehrânım Teyzem, bugünkü kavgalarını anlattı. Hasan Amcam çok kızdı:

— Yahu, bu ne utanmaz adam be, dedi, ben bugün bu herifin suratına herkesin içinde tükürmedim mi?

— O sana bir şey yapmadı mı?

— Çocuk çocuk konuşma, ne yapabilirmiş? «Ben o karının derisini veririm» dedi oturdu aşağı. Ulan, ben ona yarın gösteririm.

Öbür yüklüğe girdim. Faikânım Teyzemi dinledim. Kocasına, bugünkü kavgalarını anlattı... Mehmet Amcam küplere bindi:

— Yahu, bu ne hayâsız herifmiş, dedi, daha bugün kahvede, herkesin içinde ben bu herifin suratına şaplağı indirmedim mi? Tuu, rezil... Ulan, sen dur, hele sabah olsun...

— Sen suratına şamarı indirince, o ne yaptı?

— Ne yapabilir yahu? Kıçına baka baka döndü gitti. «Ben o karının dersini veririm, sen hiç merak etme» dedi.

Ertesi gün, Zehrânım Teyzemle, Falkânım Teyzem gene sabah sabah kavgaya başladılar. Annemin, sovan kavururken mangalın kenarında unuttuğu sakızı ağzıma attım, odun iskelesindeki kahveye koştum. Bir de ne bakayım, Hasan Amcamla, Mehmet Amcam orada aznif oynamıyorlar mı? Dönüp eve geldim. Zehrânım Teyzemle, Faikânım Teyzem daha kavga ediyorlar.

Akşam Hasan Amcam gelince, yüklüğe girip onları dinledim... Önce Zehrânım Teyzem, o günkü kavgalarını anlattı. Hasan Amcam da:

— Anlaşıldı, dayakla olmıyacak, dedi, bu herifi yaşatmamalı. Yahu, bugün herkesin içinde, kahvede, aldım ayağımın altına pestilini çıkardım. Ulan, ya karının terbiyesini ver, ya seni sağ komam, dedim.

— O bi şiiy demedi mi?

— Ne diyebilir hanım? Hele sesini çıkarsın, başına geleceği biliyor.

Öbür yüklüğe girdim. Mehmet Amcam karısına:

— Vay namissiz oğli namissiz. Yahu, daha bu sabah, yapma âbi, ayağını öpeyim, diye yalvaran bu herif değil miydi be- dedi, al-

(Lütfen sahifeyi çeviriniz)

Sağlam kafa, sağlam vücutta bulunur!

dım ayağımın altına, yer misin, yemez misin... Elimden almasalar, parçalıyacaktım.

— Eee, sonra?

— Sonrası bu işte.

— O sana bi şiiy demedi mi ayol?

— Hanım, deli mi oldun? O bana ses mi çıkarabilirmiş... Hele yarın olsun, ben o dürzüye gös teririm.

Ertesi sabah, Faikânım Teyzemle, Zehrânım Teyzem kavgaya başladılar. Ben de odun iskelesine koştum. Aaaa... Hasan Amnamla, Mehmet Amıam, gene orada aznif oynamıyorlar mı?

Eve döndüm. Annem:

— Hay yok olasıca, hay gebe resice... diye bağırarak beni bir iyi patakladı.

Akşam, elindeki yazmada iki ekmekle önce Hasan Amcam, biraz sonra da, elinde iki palamutla Mehmet Amcam geldi. Onlar gelince, kavga da durdu. Ben hemen sağdaki yüklüğe girdim. Hasan Amcam içeri girer girmez

— Karı, beni bir yere sakla, aman, dedi, ben bir yere gitmeliyim.

— Ne oldu?

— Ne oldu bilmem, ama, galiba Mehmedi bugün öldürdüm.. Vurdum herifi. Fışş diye kol gibi kan aktı. Öldü herif belki de..

— Gebersin iyi olmuş...

Öteki yüklüğe girdim. Faikânım Teyzem de

— Çok iyi olmuş, dedi kocasına.

Mehmet Amcam:

— Ölmüştür. dedi, o dayağa camış olsa dayanamaz, ölmüştür. Şindik polisler gelir beni arar.

Ben yüklükten yavaşça çıktım. Annem:

— Kız, nerdeydin, dedi.

— Kademhanedeydim, dedim.

Babam, anneme:

— Hanım, bu akşam yemeğe komşuları çağıralım da bir rakı içelim, dedi.

— Nasıl, rahat mı burası?...
— Çook... Ne kirası var, ne istimlâki !...

Annem de bana:

— Koş, Zehrânım Teyzenlen, Faikânım Teyzenleri çağır, dedi.

Ben de hemen koştum. Önce Zehrânım Teyzeme, sonra Faikânım Teyzeme:

— Annemin selâmı var, babam diyor ki, dedim, bu akşam bize buyursunlar da diyor, beraber yemeği yiyelim, diyor...

Annem sofrayı kurdu. Sağdaki duvar vuruldu. Zehrânım Teyzem, öteki odadan:

— Huuu... diye anneme seslendi, bende piyaz var, getireyim mi?

Annem de ona:

— Getir, getir Zehrânım dedi.

Sonra, soldaki duvar, güm güm vuruldu. Faikânım Teyzem:

— Kız, bizimki taze palamut almış, ızgarasını yaptım, getireyim mi? diye anneme seslendi.

Annem de ona:

— Getir, kız, getir... diye bağırdı.

Önce Zehrânım Teyzemle Hasan Amcam geldi. Sonra da Faikânım Teyzemlen Mehmet Amcam geldi. Mehmet Amcam:

— Nasılsın Hasan efendi, dedi.

O da:

— Hamdolsun Mehmet efendi, sizi sormalı, dedi.

Faikânım Teyzem de Zehrânım Teyzeme:

— İyisiniz inşallah Zehrânım, dedi.

O da ona:

— İyi diyelim de iyi olalım, siz de âfiyettesiniz inşallah, dedi.

Hep beraber yer sofrasına oturduk. Erkekler rakı içmeğe başladı. Biz de yemek yiyorduk. Sonra nasıl oldu bilmem, Mehmet Amcam, Faikânım Teyzemin suratına bir tabak fılattı. Hasan Amcam bunu görünce, o da Zehrânım Teyzeme bir tokat attı. Sonra ikisi de, kendi karılarını döğmeğe başladılar. Babam, bir Hasan Amcama baktı, bir Mehmet Amcama baktı. O kalktı, annemi döğmeğe başladı. Ben yüklüğe saklandım. Hepsi karılarını döğdüler, döğdüler, en sonunda Mehmet Amcam:

— Hadi Allah rahatlık versin, dedi, gitti. Arkasından da Faikânım Teyzem gitti. Sonra Hasan Amcam da:

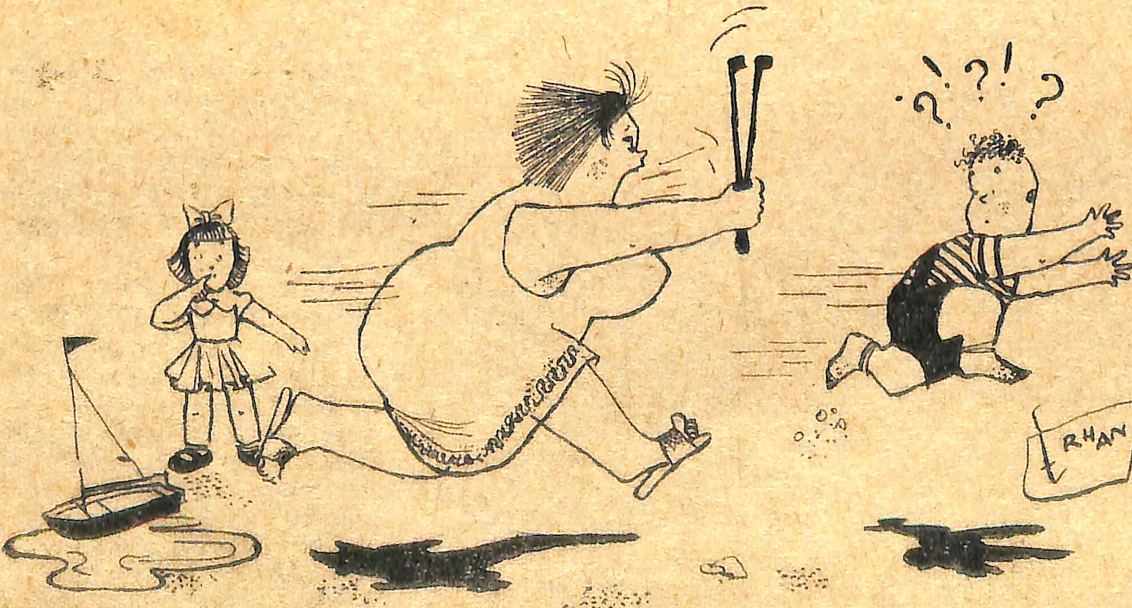
— Allah rahatlık versin, dedi, gitti. Arkasından da Zehrânım Teyzem çıktı.

Annem, yüklükten şilteleri çıkarıp yataklarımızı serdi.

Ertesi sabah, Zehrânım Teyzemle Faikânım Teyzem gene kavgaya başladılar.

Aziz NESİN

Bir sandalcı 3 çocuk ve bir kadının... (Gazeteler)

— Seni ahlâksız seni! ! Nur topu gibi kızıma: «Gel sandalcılık oynıyalım» dersin ha !...

Faydalı ilâç!

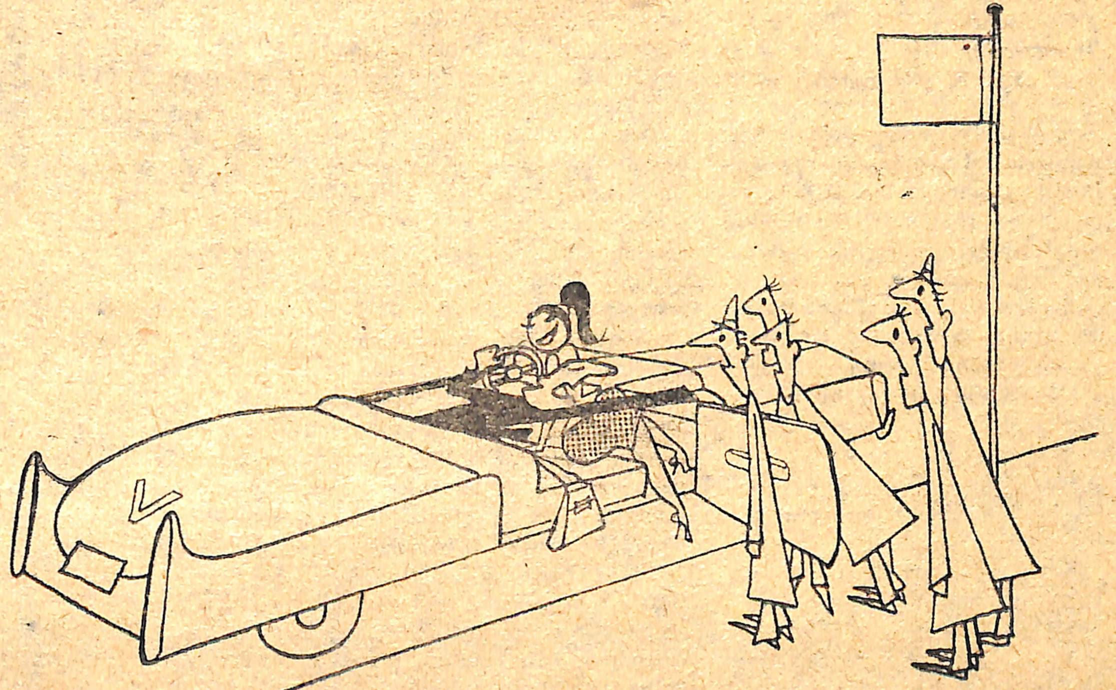
Dr. İsmail Terem, mükemmel bir dahiliyecidir. Bir gün nasılsa rahatsızlanan zarif bayan Aytekin'e bir reçete yazdı. On gün sonra, Aytekin tekrar doktora uğradığı zaman İsmail Terem sordu:

— Nasıl, verdiğim ilâcın faydasını gördünüz mü?

— Hem de nasıl, dedi Aytekin... Daha ilk günü öksürüğüm geçti. Ertesi günü dizlerim ağrıyordu; sürdüm, iki saate kalmadı, ağrıları sildi, süpürdü. Kalaniyle gümüş takımlarını oğdum. Görseniz doktor, pırıl pırıl yaptı!

ŞaKaLaR

Hususî otomobiller dolmuş yapıyor... (Gazeteler)

— Tamam bayım, araba doldu...

Kayıpla kazanç!

Dünkü Sanayi Vekili sayı Sıtkı Yırcalı da, kardeşi Sırrı Yırcalı da Balıkesir mebusudurlar. İkisi de samimî, candan ve tekellüften uzak insanlardır. Fakat bazı mecburiyetler vardır ki, istemedikleri halde boyun eğmek zorunda kalırlar. İşte, protokol icabı yapılan davetlerden bazıları böyledir.

Sanayi Vekili Sıtkı Yırcalı da, bir ara Erdek'te bulundu. Bir dâveti de kabul zorunda kaldı. Masada, yanına düşen Kutsi Tecer:

— Sırrı bey yok mu? diye sorunca, Yırcalıların büyüğü, tatlı tatlı gülümsedi:

— Hayır, dedi, aramızda kur'a çektik, Sırrı kazandı!...

Tanınmış adam!

Bu yaz, birçok İstanbullu, Ankaralı ve Balıkesirli, tatillerinin bir kısmını şipşirin bir kasaba olan Erdek'te geçirdi. Şipşirin sözü, Erdek'in tabiî sahillerinden, güzelliklerinden... Yoksa bu şirinliği bozan neler var... Biz, işin tatlı tarafında olduğumuz için, Erdek'te harcanan nükteleri sizlere duyuralım:

Balıkesir mebusu Sırrı Yırcalı, Ali Akçun'un lokantasında, eşine dostuna demokratça bir ziyafet veriyordu. Bir ara, işi icabı, şoförünü araması lâzım geldi. Garson Mustafa'yı çağırdı. Mustafa da atık, tetik bir genç. Sırrı Yırcalı:

— Oğlum, dedi, bana şoför Sabri'yi buluverin...

Garson Mustafa şoför Sabri'yi tanımıyordu. Tarif ettiler:

— Canım, hani sarı kıvırcık saçlı, yumruk yemiş gibi burnu ezik, boksör kılıklı bir adam...

Mustafa, Sırrı Yırcalı'ya döndü:

— Anladım Beyim, dedi, siz Sırrı Yırcalı'nın şoförünü arıyorsunuz!.

Noter Celâl, fırsatı kaçırmadı; Balıkesir mebusuna:

— Tebrik ederim Sırrı Bey, diye fısıldadı, artık şoförünüzle de tanınıyorsunuz!

Sürücü

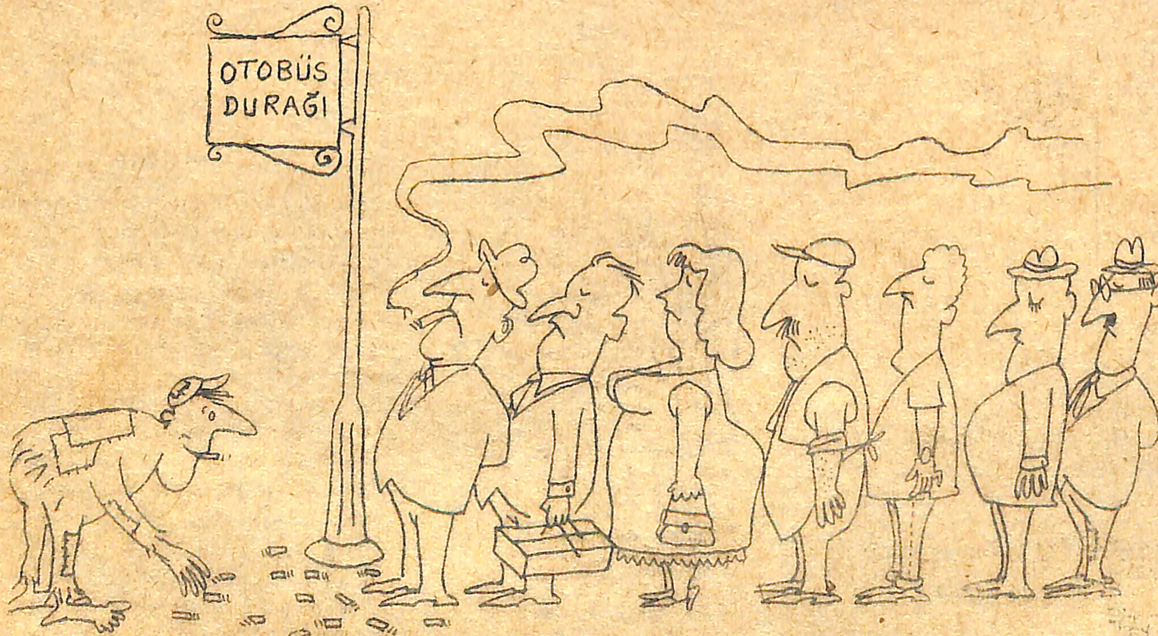
Karikatürist, aktör ve film yıldızı Altan Erbulak gayet meziyetli çocuktur (Çocuğa gel!). Kimseye söylemediği bir marifeti daha vardır: Vantrilokür, yani karnından konuşur. Karnından konuşur da sesi nerden çıkar? Karşısındakinden... Ağzını kıpırdatmadan söylediği sözleri, hiç söylemediği halde karşısında bulunan kimseden duymuş olursunuz...

Altan'ın değişik zevklerinden biri de araba kullanmaktır. Ama nasıl araba! Otomobil filân değil... Basbayağı, tek atlı, Unkapanı'na kayıtlı yük arabası... Günün birinde Altan, arabaya atladı. Bir dostundan âriyet almıştı birkaç saatliğine. Ayakta durduğu halde oturuyormuş gibi göründüğü bu arabayla giderken bir meyhanenin önünde durdu. Hemen bir kovaya bir şişe şarap doldurdu ve ata içirdi. Herkes bu meraklı numarayı şaşkınlıkla seyrederken at sordu:

— Sen içmiyor musun?

Altan, bu sefer kendi ağzından cevap verdi:

— Unutma dostum, arabayı süren benim!

— Allah otobüs idaresinden de, sizden de razı olsun bayım!

Maalesef...

Hizmetçisi, Kâzım Lokmanoğlu'nun yanına girdi:

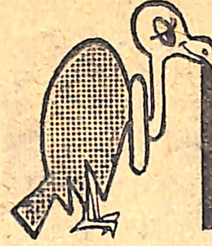
— Aman doktor, dedi, az önce iri yarı bir adam geldi, affedersiniz, ağza alınmıyacak sözlerle sizi aradı. Gûya kafanızı kıracakmış...

— Peki, sen ne cevap verdin?

— Maalesef evde yok, dedim!..

Mantıklı kadın!

Başlığı görünce şaşmayın. Azdır ama, vardır. Hanımcağız kendisini ansızın dul bırakan zengin kocasını kaybedince, hemen asrî mezarlıkta mükemmel bir lâhit yaptırdı. Taşına da: «Acına katlanamıyorum» diye yazdırdı. Yazdırdı ama, birkaç ay sonra evlenmesi icabetti. Bunun üzerine taşa bir kelime daha ilâve ettirdi; böylece, cümle şu şekli aldı: «Acına yalnız katlanamıyorum».

SAZLI, SÖZ

★ Üç Perdelik Komedi ★

Oyna

YUSUF ZİYA ORTAÇ: (Baş rolde) Ak

SELÂMİ MÜNİR YURDATAP: Akbaba
müterc

NEHAR TÜBLEK: Karikatürcü, emekl

AHMET KOÇER: Birinci sınıf idareci

NECMİ RIZA: Erkek modasını yakında
rikatüristi.

AZİZ NESİN: Her boş bulduğu yere ya

KADRİ CANBAZ: Kendi kendine İngi

FİGÜRANLAR: Baskın ekip'ı

Birinci perde

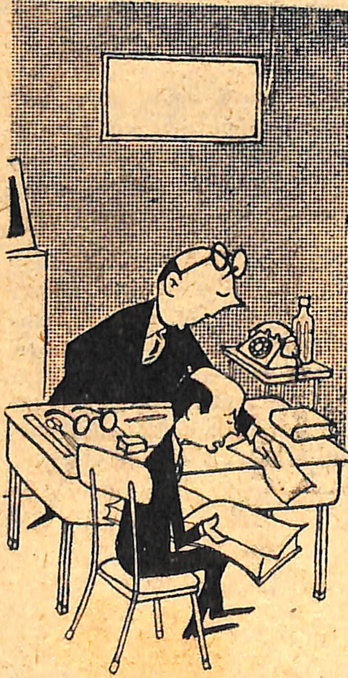
SAHNE

Akbaba İdarehanesinde, 35 yıllık Akbaba'nın sahibi Yusuf Ziya Ortaç'ın odası. Solda, Akbaba'nın kilitsiz, anahtarsız, fakat demirden, mahrem evrak dolabı. Sağda, Ortaç'ın gardrop olarak kullandığı gömme dolap. Ortada yazı masası. Küçük telefon masasının üstünde bir şişe limon kolonyası.

Soldaki dolabın üstünde, çerçeve içinde, Cemal Nadir Güler'in yirmi yıl önce yaptığı Ortaç'ın bir karikatürü. Ortaç bu karikatürde, ağzıyla, gözleriyle, dişleri, yanaklarıyla gülüyor.

İdarehane kapısının zili, üç kere, kesik kesik çalınır. (Bu Ortaç'ın zilidir.)

Kendi odasında, iade mecmuaların kapaklarını yırtarken, pikaptaki Lingafon plâklarından İngilizce öğrenmeğe çalışan Kadri Canbaz kalkar, idarehanenin «nizamiye kapısı» nı açar. Yusuf Ziya Ortaç, nizamiye kapısından girer. Şapkasını çıkarıp asar, odasına girer. Masasına oturur. Yakın-gören, uzak gören gözlükleri-

ni, dolma kalemlerini, cep defterlerini, ilâçlarını çıkarır, masaya kor. Ortaç, bu duruşuyla, Cemal Nadir'in yaptığı, gözleriyle, yanakları, dişleri, ağzı gülen karikatüre benzememektedir. Bu sabah her zamanki gibi güler yüzlü değil, ama asık yüzlü de değildir.

Ortaç — Ahmet Bey!

Ahmet — (Bitişik odadan sesi duyulur) Buyrun efendim.

Ortaç — Ahmet Bey biraz gelir misin?

(Ahmet Bey girer)

Ahmet — Sabah şerifler hayrolsun Beyfendi.

Ortaç — Günaydın Ahmet Bey.. Otur, otur Ahmet Bey. Bak, kardeşim... (Masa takvimini önüne çeker, dolma kalemi eline alır) Biz, Ahmet Bey, zamdan evvel kâğıda ne veriyorduk kuzum?

Ahmet — Biz efendiiim... eskiden... kâğıda veriyorduk... beş bin lira.

Ortaç — Değil Ahmet Bey, beş bin vermiyorduk. Beş bin iki yüz on yedi lira veriyorduk.

Ahmet — Evet... küsuratı da var Beyfendi.

Ortaç — Var tabii... Küsuratı saymıyor musun? (Takvime yazar) Şimdi? Bu yeni zamlardan sonra ne veriyoruz? (Takvimin üstüne yazarak hesaplar) On beş... yedi kere sekiz... Şimdi Ahmet Bey, on üç bin kırk altı lira...

Ahmet — Efendim, matbaadan da haber göndermişler, zam istiyorlar.

Ortaç — Ya, yaa .. Gördün mü Ahmet Bey... (Telefon masasındaki kolonyadan avucuna döker, koklar) Peki, n'apıciiz Ahmet Bey? N'olacak? (Yanındaki zile iki kere basar, Kadri'yi çağırır. Kadri gelir). Kadri, resimleri klişeciye götürdün mü?

Kadri — Götürdüm efendim. Klişeci sizinle konuşmak istiyormuş.

Ortaç — Ne konuşacakmış benimle?..

Kadri — Bilmem. Zam istiyecek galiba... Santimi on kuruştan aşağı yapamam diyor.

Ortaç — Gördün mü, gördün mü Ahmet Bey? (Takvimin üstünde hesaplar yapar) Üç yüz... altı, dokuz daha .. yirmi iki... Evet. İşte kardeşim hesap meydanda. Bu Akbaba'nın maliyeti...

Ahmet — Bugünkü gazetelerde okudunuz mu Beyfendi. (Ahmet Bey gazete okumaz ama, piyes icabı) Hükûmet, İlân fiyatlarını da indirecekmiş.

Ortaç — Eveeet, eveet... Okudum Ahmet Bey. İlân fiyatlarını da indireceklermiş. Peki, n'apiciiz Ahmet Bey? Bir şey yapmalıyız... Ahmet Beyciğim.

Ahmet — Buyrun Beyfendi

Ortaç — Arkadaşlar geldi mi?

Ahmet — Burdalar efendim. (Hiç biri gelmemiştir ama, piyes icabı, öyle söyleniyor).

Ortaç — Aziz Bey geldi mi?

Ahmet — Geldi efendim, içerde. (Gelmemiştir ya, piyes icabı)

Ortaç — Nehar?

Ahmet — O da içerde efendim. (Nehar, balayı seyahati için, tramvaylarda kendisine arkadaş aramakla meşguldür ama, piyes icabı ordadır.)

Ortaç — Necmi Rıza?

Ahmet — Hepsi burda efendim.

Ortaç — Çağırın arkadaşları da konuşalım, hep beraber bir karar alalım. Olmaz böyle Ahmet Bey, böyle olmaaaz ..

Ahmet — Olmaz beyfendi.

Ortaç — (Yanındaki zile üç kere basar, Selâmi Yurdatap'ı çağırır. Selâmi gelir) Selâmi... Gel kardeşim, gel bak... Ahmet, çağırın arkadaşları

Ahmet — Çağırayım efendim.

İkinci perde

Sahne aynıdır. Akbaba ailesi içerdedir.

Ortaç — Oturun çocuklar. Otur Necmi Rıza .. İşte hesaplar meydanda. Ben bunun içinden çıkamıyorum. Böyle olmaz, olmaz böyle. Siz de bir şey söyleyin de hep bir karara varalım. Yalnız kâğıt, on bin lira... On bin lira fark ediyor. Klişeci .. Matbaacı... hepsi zam istiyor. Vallahi, başbaşa gelse razıyım. Gelmez. Ama zarara dayanılmaz, dayanılmaaaz.. Kimse dayanamaz.

Aziz — Hükûmet dayanır efendim.

Ortaç — Dayanır. Hükûmet dayanır. Ama Azizciğim, ben hükûmet değilim. Ne Amerikan yardı alıyorum, ne Alman... Hep beraber bi şiiy düşünelim. Vallahi mecmuayı çıkarmamak, çıkarmaktan kârlı.

Selâmi — Mademki öyle, çıkarmıyalım da kâr edelim. Kâr edince benim sekreterlik maaşımna da zam edersiniz artık!..

Ortaç — Selâmi, sen insanı deli edersin. Mecmua çıkmaz diyorum. Vallahi billâhi çıkmaz. Hep beraber düşünelim arkadaşlar.

Necmi — Bana kalırsa, biz Akbaba'nın içine iki forma daha koyalım...

Ortaç — Eee, sonra?

Necmi — İki forma arttıralım, fiyatını da indirelim.

Ortaç — Neye iyi o?

Necmi — Sayfası artar, fiyatı inerse, satış çoğalır. Satış çoğalınca da...

Ortaç — Necmi Rıza kardeşim... Biz böyleyken zarar ediyoruz. Mecmua sattıkça zaraar... Kâğıt parası, mecmua fiyatından pahalı... Ne kadar satarsak, o kadar zarar.

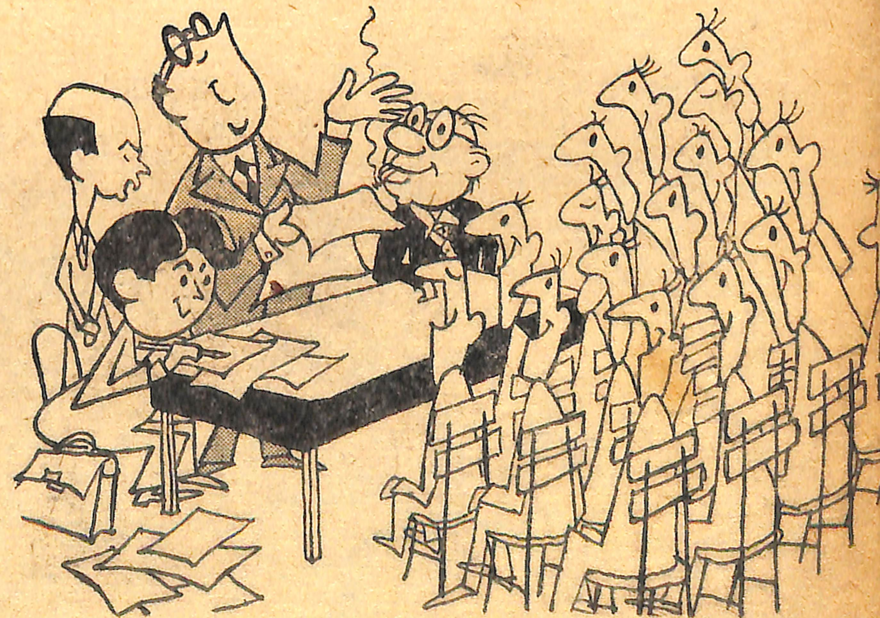
Aziz — Eskiden, mecmualar, gazeteler zarar ettikçe, yazarların, karikatürcülerin parası kesilirdi.

Ortaç — (Gülerek) Hih hih hih... Açığı kapamaz Azizciğim. Sen arsanı satsan yine açığı kapamaz.

Nehar — Benim de bir fikrim var efendim.

Ortaç — Aman söyle Neharcığım...

Nehar — Biz bu Akbaba'yı hükûmete devredelim, hükûmet çıkarsın. Bize de maaş versin. Elektrik İdaresi, Denizcilik Bankası nasılsa, öyle olsun. Bir Akba-

ZLÜ MİZAH

Yazan : Yazar Bozar ★

...yanlar

...baba başyazarı.

... sekreteri, takvim uzmanı, Arapça filmler ...mi.

... Hukuk Fakültesi talebesi.

...iyi idare eder).

... takip eden, Akbaba'nın en yakışıklı ka-...

... yazan bir yazar.

...izce öğrenmiş, Akbaba'nın demirbaşı.

ba idaresi kurulsun. Siz idare meclisi reisi olsun...

Aziz — Bu iyi ama, sonu yok.

Ortaç — Kadri, sen de bir şey söyle.

Kadri — Efendim, benim düşündüğüm şu. Siz bir kere Akbaba'ya dua yazmıştınız. Dua yazdığınız sayıdan bir tane iade gelmedi. Yine öyle bir dua yazın, satışı arttıralım.

Aziz — Üstad, duanız berakâtiyle...

Ortaç — Bu sefer dua mua sökmeez. Satış arttıkça zarar diyorum size.

Ahmet — Efendim, bana kalırsa...

Ortaç — Kapatalım mı Ahmet Bey?

Ahmet — Estağfurullah efendim. Allah göstermesin...

Ortaç — Peki, n'apalım?

Ahmet — Akbaba'nın fiyatını bir lira yapalım. Şimdi her şeye zam var. Hükûmet her şeye zam yapıyor. Biz zam yapmazsak, hükûmet bizi muhalif zanneder. En iyisi biz de iktidar politikasına uyup Akbaba'yı bir liraya çıkaralım.

Ortaç — Ahmet Bey, bir liraya da kurtarmaz.

Ahmet — Öyleyse, en iyisi...

Ortaç — Nedir?

Ahmet — Akbaba'yı dört sayfaya indirelim. Yine kurtarmazsa iki sayfaya indirelim.

Ortaç — Yine kurtarmazsa, okuyuculara birer kartvizit göndeririz. Üzerine de selâm yazarız. Yâni Akbaba'yı kuşa mı çevirelim Ahmet Bey? Olmaaz..

Aziz — Benim aklıma bir şey geliyor.

Ortaç — Aziz, senin aklına iyi şey gelmez ama söyle!

Aziz — Efendim, biz bu Akbaba'yı sözlü yapalım...

Ortaç — Sözlü mü? Nasıl olacak o?

Aziz — Sokaklara tellâllar çıkartırız. Tellâllar bağırır: (Ey ahali! Duyduk, duymadık demeyin. Bundan sonra Akbaba sözlü olarak çıkacaktır. Her haftaaa... Perşembe günleriii... İdarehanemize teşrifiniz rica olunur... Yusuf Ziya Ortaç başyazılarını okuyacak. Meşhuuur karikatürist üstaaaad Necmi Rıza kara tahtaya karikatürler çizecek. Nehar Tüblek'in en güzel karikatürleriii... Aziz Nesin, olmadık numâralarını göstereceeek... Selâmi Münir'i huzurunuzda öğle yemeği yerken göreceksiniz. Ahmet Koçer neler yapacak, neler... Kadri Canbaz, çaycıya çay söyliyecek, gelmiyecceek... Buyrun, buyruuun, buyruuun!...)

Sokaklarda böyle bağırtırız. Kadri kapıda bilet keser. Ahmet Bey hesabını tutar. Ne kâğıt ister, ne klişe... Al abdestini, ver papucumu. İşte bu kadar...

Ortaç — Haa, bak bu fena akıl değil. Ne dersiniz çocuklar?

Nehar — Çok güzeeel...

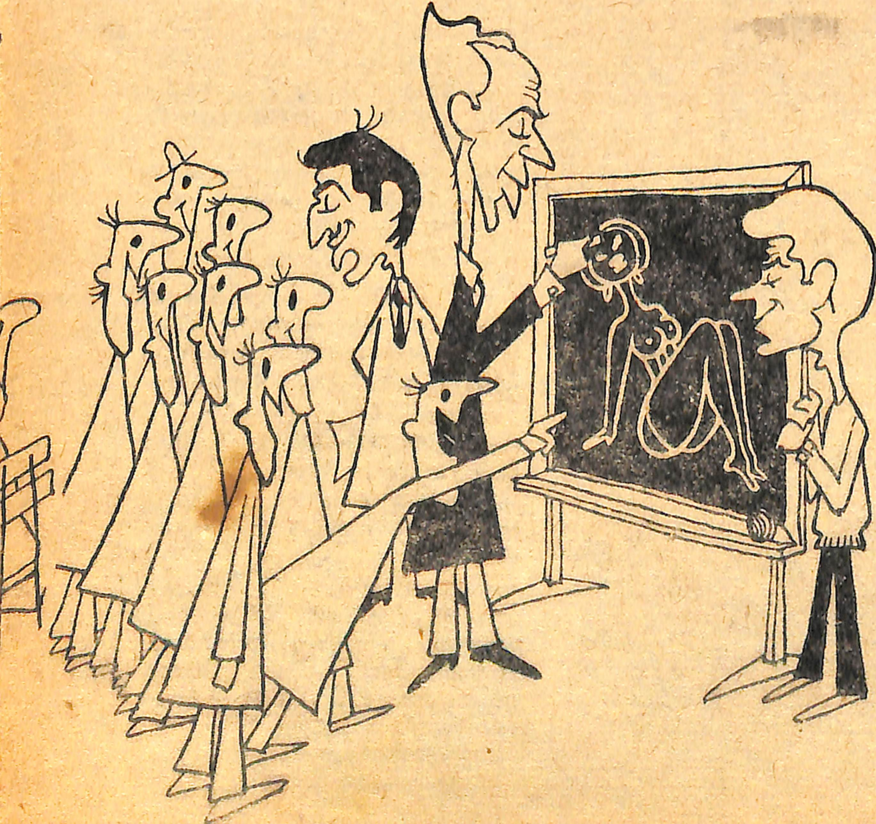
Selâmi — Fevkalâde, harikulâde... Basına bir yenilik getirmiş oluruz!

Ortaç — Ahmet Bey, sen yalnız hesapları iyi tut. Öyle tanıdık manıdık yok. Beleş içeri adam almayın!

Ahmet — Başüstüne Beyfendi.

Necmi — Bu işe benim de aklım yattı.

Ortaç — Eh, senin de aklın yattıysa, bu iş oldu demektir. Hadi çocuklar.

Üçüncü perde

Akbaba idarehanesinin önünde, büyük bir kalabalık. İdarehane, renkli bayraklarla, karpuz fenerlerle, krepon kâğıtlariyle donatılmış. İçeri girmek için herkes itiş kakış. Kadri bilet kesmeğe yetişemiyor. Hem bilet kesiyor, hem bir yandan pikaptaki Lingafon plâklarını dinliyor, hem de önündeki İngilizce kitabı okuyor. İdarehanenin penceresindeki hoparlörden şu ses duyuluyor:

— Buyurun, buyurun... İçerde, içerdeee... Tarafsızlar elli kuruş, muvafıklar bedava, muhalifler hükûmetin emriyle alınmıyor. Buyrun, içerde... Bayanlar, baylar!... Dünyanın sekizinci harikası içerde. Yarısı muhalif, yarısı muvafık yazılar. Belden yukarısı muhalif, altı çapanoğlu karikatürler. İçerde bayanlar, baylar... Sözlü mizah, sesli mizah, şarkılı mizah... Buyrun... Vatandaşlar, görülmemiş numaralar, duyulmamış fıkralar, işitilmemiş nükteler... Kahkahadan kırılacaksınız. Gebe kadınların içeri girmemesi rica olunur. Buyruun, buyruuun, içerdeee..

Ortaç'ın odası. Akbaba'nın okuyucuları, yanyana kahve iskemlelerine oturmuşlar, şimdi dinleyici, seyirci olmuşlar. Ortaç masasında oturuyor. Şimdi, Cemal Nadir'in yaptığı karikatürün den daha çok gülüyor, memnun. Ahmet Koçer, şişman birini yakalamış:

— Bayım, siz iki kişilik bilet alacaksınız, iki yer işgal ediyorsunuz, diyor.

Seyirciler, el çırpıyor, ayak vuruyorlar. Perde açılsın diye bağırıyorlar. Ortaç'ın odasıyla, Ahmet Koçer'in odası arasındaki perde açılıyor. Ortaç, başyazısını okumağa başlıyor:

— Gazete nediiir? Birinci kuvvet midir? Hayır, değildir. Ya peki nedir? İkinci kuvvet midir? O da değil. Peki, nedir öyleyse? Üçüncü kuvvet midir? O da değil. Ben size bir şey söyliyeyim mi, gazete, ne birinci kuvvettir, ne ikinci kuvvettir, ne de üçüncü kuvvettir. Gazete... Haaa, şimdi burda duralım. Pekiii, bu gazete... Demek ki.. E, gazeteyi hangi kuvvet diye sayalım? Öyleyse gazete dördüncü kuvvettir. Pekiiiy, dördüncü kuvvettir de... Ama durun, belki tatlı, belki acı, belki yumuşak, belki sert, belki doğru, belki yanlış, ama şurası muhakkak ki, gazete dördüncü kuvvettir.

(Alkış... Alkış.. Alkış...

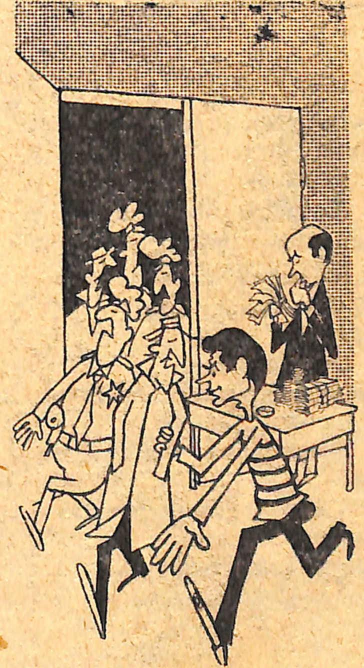
Necmi Rıza kara tahtanın önüne çıkar.

Aziz — (Ortaç'ın kulağına) Üstad, burnuma polis kokusu geliyor bir yerden...

Ortaç — Aman Azizcim, senin de işin hep polislerle!

Aziz — Değil efendim, keskin bir koku...

(Necmi Rıza, tahtaya yarı çıplak bir kadın resmi yapar, seyirciler «İyi muuuz!» diye bağırırlar)

Aziz — (Ortaç'ın kulağına) Şu pencereden bir polis kafası gördüm, baktı, çekildi.

Ortaç — Aziz, yine hayal görmeğe başladın!

(Birden, kapılar küt diye açılır. Kapılardan, pencerelerden içeri sivil, resmi polisler dolar.)

Bir polis — N'apıyorsunuz burda?

Ortaç — Evvelâ, siz kimsiniz?

Ahmet — Siz bilet aldınız mı beyim? Burası stadyum mu, duvardan giriyorsunuz?

Polis — Ben komiserim. Niçin toplandınız burda?

Ortaç — Akbaba'yı sözlü çıkarıyoruz.

Polis — (Seyircilere) Çabuk dağılın!... Bu hareketin toplantı kanununa aykırı olduğunu bilmiyor musunuz?

(Seyirciler kaçışır. Zabıt tutulurken perde iner.)

ALLAH herkesin rızkını verir!

YALÇIN KAYA

GULÜ Mehmedin kahvesine bir yabancı girdi. Adamın esrarengiz bir hali vardı. Lâcivertler giyinmişti. Cam kenarına oturup gözlerini berber Cemilin dükkânına dikti. Gulü Mehmedin kardeşi Cart Ahmet:

— Ağbi, dedi, bu herif dayı değilse bileklerimi keserim.

O tarafa bir göz atan ağbiysi:

— Öyle galiba, dedi.

— Yalnız, berberden ne alıp veremiyeceği olabilir?

— Bilinmez! Herkes, senin benim gibi sırrını açık eder mi? vardır bir dümeni.

— Esrar dalgası filân mı diyorsun?

— Hemen hemen.

— Cemil Ağbi öyle şey yapmaz.

— Babana güvenme.

— Çoluğuna çocuğuna yazık.

— Yapmasaydı.

— Bu adam aynasızsa, benim trafikteki dalgamı halleder.

— Hakikaten!

— Şu işi bir yoluna koyayım.

Cart Ahmet, yabancıya sordu:

— Ne emredersiniz sayın âmirim? Çay, nohut, gazoz?

Yabancı:

— Demli bir çay!...

Dedikten sonra sözlerine devam etti:

— Yanlışınız var. Ben âmir değilim.

Cart Ahmet, yamuk yamuk gülerek ocağa seslendi:

— Çay biiir! Demli olsun.

Yabancıya iyice sokuldu. Hâlâ gülüyordu:

— Sizin mesleğin bu dalgalarına vurulurum işte.

— Efendim?

— Ağbiciğim, bizden zarar gelmez. Kanuna yardımı, boynumuza borç belleriz. Emret geberelim.

— Aman efendim, siz neden bahsediyorsunuz?

— Haklısın bey ağbi! Belki gizli bir dalgadır. Üsteleyişimi hoş gör. Bir faydam dokunur mu diye şey ediyorum.

— Yok beyim, yok efendim!

— Her neyse, orası beni ilgilendirmez. Bir müşkülüm var. Hallederseniz, muhalifiniz olurum.

— O ne mânaya geliyor?

— Yâni döversin, söversin.

— Müşkülünü söylemedin.

— Trafikçiler, ehliyetimi aldılar.

— Polislerden tanıdığım yok ki...

— Yok diyen ağızlarını yiyeyim. Polis, polisi tanımaz mı be ağbi?

— Ben polis değilim.

— Hadi hadi, rol doğrama!

— Kardeşim, sen lâftan anlamaz mısın?

— Anlarım... Lâftan da anlarım, halden de...

Lâcivertli yabancı bayılacak duruma gelmişti. Baktı olmıyacak:

— En nihayet baklayı ağzımdan çıkartıyorsun, dedi. Yalnız, berbere söylemiyeceğine söz ver.

— Vallahi de, billâhi söylemem. Söylersem iki gözüm önüme baksın.

— Aksın.

— Dilim numara yaptı. Evet aksın!

Yabancı, sesini alçaltmıştı. Cart Ahmet, kulağını yanaştırmak zorunda kaldı. Diyordu ki:

— Biraz ileride boş bir dükkân buldum.

— Nerde? Tuhafiyecinin yanında mı?

— Evet!

— Ne iş çevireceksin?

— Berberlik.

— Bak seeen!... Sonra?

— Buraya mahsustan oturdum. Karşıki berberi gözlüyorum. Bu semt, iki berberi kaldırır mı, kaldırmaz mı? Onu anlıyacağım.

— Nasıl anlıyacaksın?

— Müşterinin azlığından, çokluğundan.

— Az olursa ne olacak?

— Vazgeçeceğim.

— Onu sormadım. Dükkân ne olacak?

— Bu zamanda insanın elinde dükkân bulunsun. Ne olursa yapılır. Bakkallık, kolacılık.

— Hayırlısı olsun!

Cart Ahmet, ocağa döndüğünde meseleyi ağbisine anlattı. Ağbisi:

— Aman bunu Cemil'e duyuralım! dedi.

— Duyuralım ağbi! Söylemem diye yemin de etmiştim ya...

— Nasıl yemin ettin?

— Cemil'e söylemiyeceğim diye...

— İyi işte! Cemil'e sen söylemiyeceksin ki...

— Sen de söyleme. Adam gıcıklanır. En iyisi, kömürcüyü gönder.

Gulü Ahmet, kahveden üç dükkân aşağıda bulunan kömürcüye yollandı. Kömürcü Hüseyin, Ahmedi dinledikten sonra:

— Kolay iş! dedi. Ben şimdi zaten Cemil'e kömür götürecektim.

— Anlatırken kahveye bakıp anlatma. Çakılır. Cemil de bakmasın.

— Olur olur.

Kömürcü, Cemil'in dükkânına gidip her şeyi bir bir anlattı. Cemil:

— Ne yapalım yahu; açarsa açsın! dedi. Allah herkesin rızkını verir! Ölelim mi?

— Allah herkesin rızkını verir ama, kul da bir şeyler yapmalı. Ben olsam, çırağı köşeye diker, müşterileri geri çeviririm. Gelen giden olmayınca, adamın gözü korkar da berberlikten vazgeçer.

— Benim akla ihtiyacım yok.

— İyiliğin için söylüyorum. Yoksa bakkalla kolacıya gidebilirdim. Berberlikte iş olmadığını anlarsa, bakkallık, kolacılık yapacakmış.

— Kime gidersen git. Allah herkesin rızkını verir!

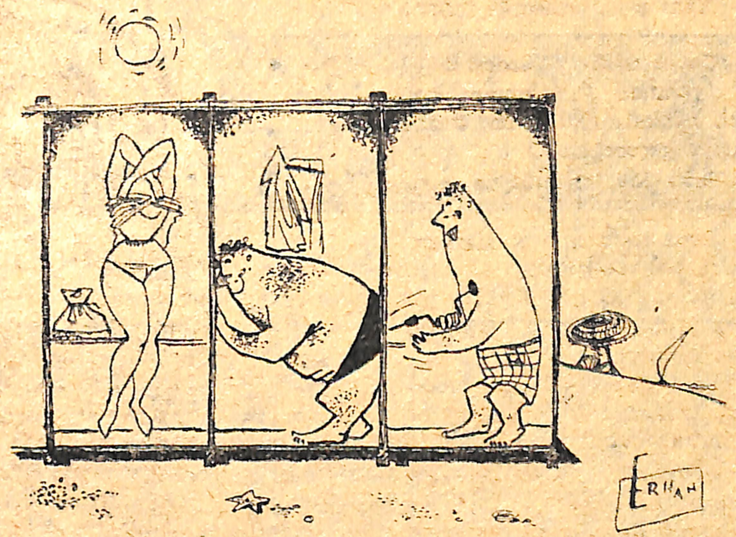
Kömürcü hışımla çıktı. Biraz sonra Gulü Ahmet onun yanına vardı:

— Hüseyin ağbi, ne oldu?

— Bırak canım! Eşeğe döşek yaramaz. Gittiğime gideceğime pişman oldum. Allah herkesin rızkını verirmiş. Akla ihtiyacı yokmuş.

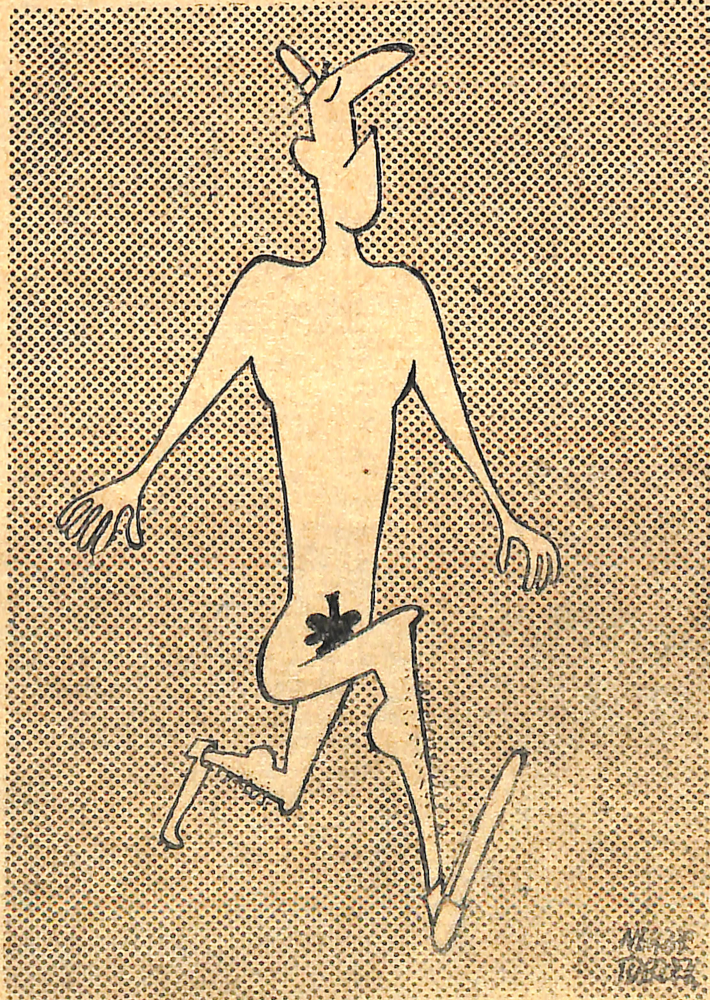
— Hadi be! İnanmam.

— Şimdi seninle de şey yap-

YAZISIZ!

Kumaşlar daha da pahalı olacak... (Gazeteler)

YAZISIZ!

mıyalım. Niçin inanmıyorsun?

— Yâni şey... mantığa sığmaz da...

— Cemil sığdırdı kardeşim. Ama, yanında bırakmıyacağım. Şimdi bakkala gidiyorum. Ordan kolacıya geçeceğim.

— Bakkalda, kolacıda ne yapacaksın?

— Sana ayrıca anlatamam. Vaktim yok. Gel dinle.

Beraberce bakkala gittiler. Kömürcü, bakkal İzzet'e durumu nakletti. İzzet:

— Yâni, dedi, berberlik yapmazsa bakkallık mı yapacak?

— Tabii.

— Yapsın!... Allah herkesin rızkını verir!

Kömürcü ile Gulü Mehmedi görmeliydiniz. Yüzleri pençe pençe kızarmıştı. O hırsla kolacıya koştular. Kolacı da:

— Allah herkesin rızkını verir!

Demez mi!.. Çıldırdılar çıldırdılar.

★

Cart Ahmet:

— Berber de, aksine, işliyor babam işliyor! dedi. Boş iskemle kalmadı. Sanki bayram arifesi.

Gulü Mehmet, berberin bütün takımlarına küfrettikten sonra:

— İşlesin namussuz! diye güldü. Bakalım Allah kimin rızkını verirmiş.

Yabancı hâlâ kahvede. Berberin çırağı koştura koştura geldi:

— Ahmet amca, usta, sandalye istiyor.

— Vermiyorlar dersin.

Ağbisi:

— Ver Ahmet, ver! dedi. Müşterileri geri dönmesin. Çakarsın ya.

Kahvede on sandalye bırakıp gerisini Cemil'e verdiler. O da dükkânda yer kalmadığından, sandalyeleri kaldırıma dizdi. Müşteri akıyordu. Cart Ahmet, yabancıyı dürttü:

— Görüyorsun değil mi? Her gün böyle işte.

Sonra ağbisine sokulup fısfıs konuştu:

— Ben bir tilkilik düşündüm. Yolda arkadaşlardan kime rastlarsam çevireceğim. Al şu parayı diyeceğim. Git Cemil'e traş ol!

— Çok iyi düşünmüşsün amma, ya kalabalık diye dönerlerse.

— Dönmeyin diye tembihlerim.

★

— Vaaay Hüsnücüğüm!...

— Vay anam babam!...

— Şu tekliği al da bizim ordaki berbere git!

— Daha ölmedik oğlum!

— Sen dinle beni! Birisiyle bahse girdik. Bakalım dedik, Fenerbahçeli berber mi daha kalabalık olacak, Galatasaraylı berber mi?

— Fener için olduktan sonra can kurban. Para kalsın.

— Ama sen yine kimseye bir şey söyleme. Traş olmaya gitmiş gibi görünür, akşamı orda et... Kalabalık diye dönersen bahsi kaybederiz.

— İşim de vardı am , boşver! Dükkân, Fenerbahçeye feda olsun!

— Üç yüz kuruş mu?...
— Helbet ya... Kesekâğıdının kilosu kaç, biliyon mu sen?...

— Vaaay Orhancığım!...

— Merhaba!..

— Orhancığım, vaziyet şu merkezde... Dediğim berber Beşiktaşlı.

— Beşiktaşa canımı veririm arkadaş! Fakat sen Fenerli değil miydin?

— Yok yahu! Ben hâlis muhlis Beşiktaşlıyım. Sırf seni kızdırmak için Fenerli ağzı yapardım.

★

Cart Ahmet yirmi kişi kadar yollamıştı. Kahveye dönerken, bir de ne görsün: Bakkal İzzet bir adamı yakalamış:

— Aman, diyor, al şu parayı! Git şu berberde traş ol! Zavallının yarın ödenecek bonosu var. Parası çıkışmıyor. Biraz da gururlu...

İki adım gitti gitmedi, kolacıyı gördü. Oncağız da birini yakalamış:

— Gözünü seveyim Arif, diyor, berber Cemil'de bir sakal traşı oluver. Dün akşam evi yandı. Sakın kendisine geçmiş olsun filân deme. Çok hisli. Yardım için gittiğini anlarsa, üzülür. Sok şu parayı cebine!

★

Cemil, ertesi sabah kömürcüye lâf atıyordu:

— Dün, gece yarısına kadar çalıştım. Allahın verdiğine, vereceğine kimse mâni olamaz!

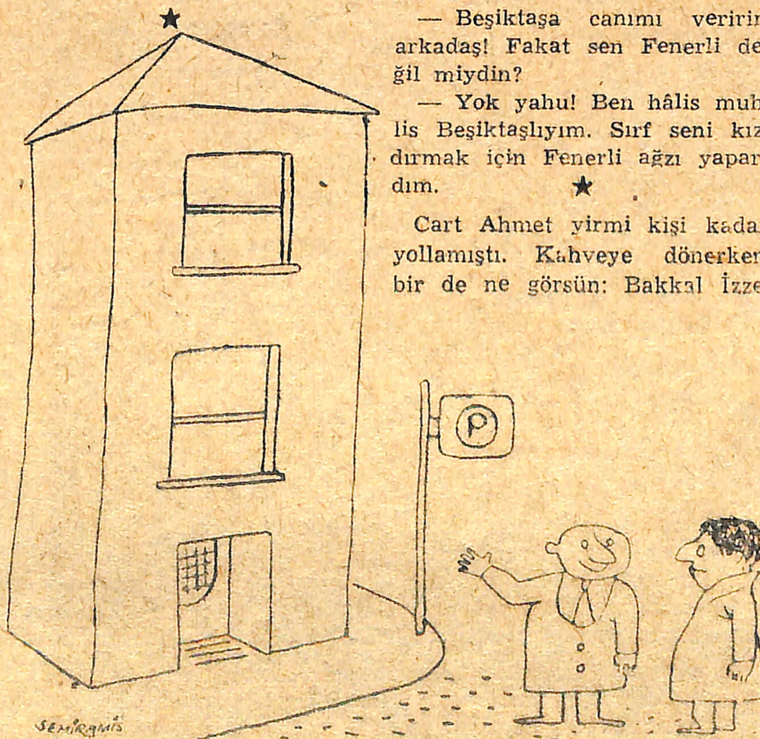
Cart Ahmetle Gulü Mehmet nargile fokurdatıyorlardı. Ahmet cartlayıverdi:

— Sen öyle de! Herifçi dükkânı açınca görürsün.

Cemil, kırkır diye güldü ve:

— Kimsenin dükkân mükkân açacağı yok! dedi. O adam benim kayınçomdu. Sizi bir güzel işlettik. Yalnız sizi değil, dükkânı da işlettik.

Yalçın KAYA

— Böyle ev bulamazsınız bayım; parka nâzır!

FRANSIZ MİZAHINDAN:

RUE Jean-Jacques sokağındaki yazıhanemin kapısı açıldı. Saate baktım: beş buçuktu... İçeriye harikulâde, ama gerçekten harikulâde bir sarışın girdi.

Hemen yerimden fırladım. Yazı masasının etrafından dolaşıp genç kadını karşıladım. Kadınlara karşı nezaketi ileri götürmek, inanın bana, bir avukat için daima faydalı bir harekettir: size sadece danışmak için gelen bir müşteri vekâlet vermeden çıkıp gitmez...

Lâkin benim bu hareketim üzerine, harika sarışın, odanın ortasında çakıldı kaldı. Üzerinde gri bir tayyör vardı. Saçları geniş dalgalar halinde omuzlarına dökülüyordu. Koyu renkli gözlerinin yarısı, üst gözkapaklarının altında kaybolmuştu. Etli, kalın dudakları nemli ve aralıktı. Alt dudağı hafifçe aşağı kıvrılmıştı. İncecik belinin üstünde enfes bir büst ve dimdik göğüsler...

Daha ben ağzımı açmadan, boğuk, burcu burcu şehvet kokan bir sesle sordu

— Siz detektifsiniz, değil mi?

Tek kelime söylemedim. Sert adımlarla yanına yaklaştım. Sol kolumla belini sardım. Gözleri büsbütün kapandı. Hafifçe titreyen dudaklarını ağzıma aldım. Sağ elim, göğsünün birinin sertliğini hissetti. Okşadım.

Ağzından hafif bir inilti çıktı. Biraz daha belini sıktım. Kayar gibi geniş kanapeye doğru götürdüm onu. İkimiz de âdeta çöktük. Ateş rengi rujun altında kanlanmış gibi duran dudaklarını ağzımdan kurtardı. Mahmur gözlerini açmağa çalışarak gülümser gibi yaptı.

— Biliyordum zaten, diye ateşli ateşli mırıldandı. Biliyordum, siz detektifsiniz. Hareketlerinizden belli...

«Yavru» nun son zamanlarda bir hayli polis romanı okuduğu belliydi. Hele yumruklariyle sevişip dudaklariyle döğüşen Mayk Hammer'e bitiyordu, şüphesiz.

— Söyle, dedim büyük bir teklifsizlikle. söyle, benden ne istiyorsun? Sana ne gibi bir yardımım dokunabilir?

Elimde olmadan, ben de o romanlardaki ağzı kullanıyordum. Çünkü kadını görür görmez teşhisimi koymuş, onun bir detektif aradığını çakmıştım.

Büsbütün bana yaslandı, vücudu isterik ürpertilerle titriyordu:

— Öp beni, diye inledi, canımı acıt, kemiklerimi kır .. Fakat dinle...

Öptüm, bir daha öptüm, canını acıttım, kemiklerini ise kırmadım. Başıma iş açmağa niyetim yoktu. Bununla beraber kadın doymuşa benzemiyordu. Sabrım tükenmeğe başlıyordu. Dışarıda, camlı kapının dışında sekreterim henüz gitmemiş, benden haber beklerken yazıhanede başka ne yapabilirdim. Sesime esrarlı bir ifade vermeğe çalışarak:

— Anlat yavrum, dedim, seni dinliyorum...

«Yavrum», kulağıma değil de, ağzımın içine anlattı:

— Kocam, dedi, kocam beni takip ediyor... Ondan kurtulmam lâzım...

— Akıllı bir kocaymış peşinize düştüğü için, diye güldüm. Akıllı bir koca... Ne istiyor acaba sizden?

— Öldürmek .. Beni öldürmek istiyor...

— Neden?

— Kıskanıyor beni...

— Niçin?

— Budalaca konuşmayın rica ederim. Demindenberi içinde bulunduğunuz tecrübe benim kıskanılacak bir kadın olduğumu isbat etmedi mi size?

— Etti etmesine ya... Umumiyetle bir kadını, hele kocası, durup dururken kıskanmaz... Herhalde bir sebep olacak...

— Bir tane olsa neyse... Sebep birkaç kişi... Ne olur, beni kurtaracaksınız, değil mi kocamdan?

— Senin için yapmıyacağım şey yoktur Alice... dedim.

— İsmim Françoise'dir, dedi, Alice değil..

— Olabilir. Benim için Alice'sin. Çocukluğunda Alice Hârikalar Ülkesinde diye bir kitap okumadın mı hiç?

— Anladım, dedi, bu hâdise masala benziyor...

— Hem de harikulâde bir masala...

— Sadede gelelim...

— Gelelim. Nerde kocan?

— Muhakkak bir yerlerden beni gözetliyordur. Burada yakalarsa muhakkak öldürür. Sen daha evvel davranmalı ve onu öldürmelisin...

— Haklısın. Bu işin benim yazıhanede olması en temizi. Bir dakika, sekreterime tenbih edeyim de gelirse içeri alsın ..

Kanapeden kalktım. Dizlerim titriyerek sekreterime tenbih ettim. Dönüşte baktım, Françoise pencerenin perdesini aralıklamış, artık loşlaşan sokağı gözetliyor... Sert bir hareketle geri döndü:

— Korkuttun beni, dedi, sanki o zannettim. Bilemezsin ne zalim heriftir. Tabancan var mı?

— Tabii, diye cevap verdim. Hiç bir detektif tabancası olmaz olur mu? Hem ya 45 lik olur ya 38'lik...

— Ah hayatım, ne iyisin!

Hemen boynuma sarıldı. Yavaşça odanın ışığını söndürdüm. Mevsim sonbahardı. Akşam erken oluyordu. Paris'in bu eski yapılarında gündüz bile ışık yakıyorduk. Kulağına:

— Otur şuraya, dedim ,ve bekle...

Az sonra, yazıhanemin buzlu camla yarısına kadar bölünmüş kapısında pardesülü, şapkalı bir adamın gölgesi göründü. Fısıldadım:

— İşte, geliyor!...

Sevgilim, korku dolu bir sesle:

— Evet, o... dedi.

Yavaşça çekmeyi çektim. Küçük oğluma aldığım mantar tabancasını çıkardım. Camlı kapıdaki gölgeye doğrulttum. Ateş ettim.

Françoise, âni bir çığlıkla düştü bayıldı. Kapıdan sekreterim girdi. Hemen üstüne atılıp ellerini sıkıca bağladık. Sekreterime:

— Bravo, dedim, portmantoyu iyi kullandın. Tıpkı insana benziyordu...

Sonra telefonu açtım. La Paix akıl hastanesini istedim:

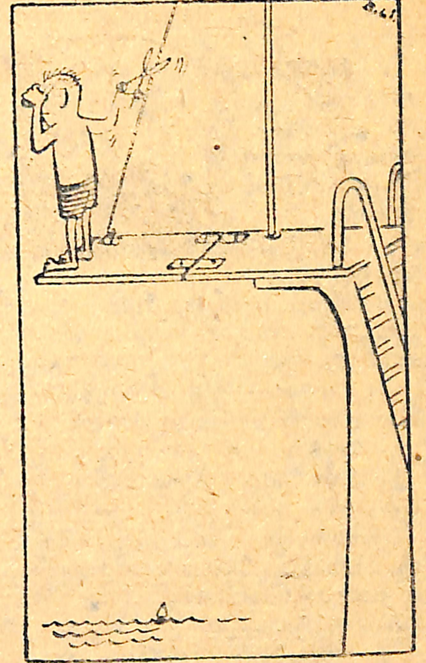
— Paranoyalı bir kadın hastanız kaçtı mı? diye sordum. «Evet» dediler. Adres verdim. Hemen gelip almalarını söyledim. Sekreterim sordu:

— Kadının hastaneden kaçtığını nasıl anladınız kuzum?

Güldüm:

— Bir detektif için meslek sırrıdır ama, bir avukat böyle tahminlerde bulunabilir. Bir alay saçmadan başka, ayakkabılarına baksana? Çamur içinde, bu havada çamurlu ayakkabiyle dolaşan bir kadın, olsa olsa La Paix hastahanesinin bahçesinden geçmiş demektir. Paris'te yaz ortasında bile oradan başka çamurlu toprak yoktur.

— Brunehild —

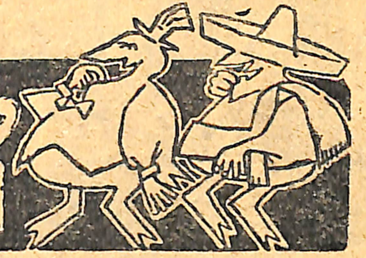
YAZISIZ !

YAZISIZ !

MİLLETLER GÜLÜYOR

Yolcu!

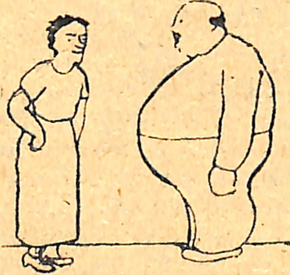
Genç asker, kumandanın karşısına çıktı ve bir çocuğu olacağını ve izin vermelerini istedi. İsteği kabul edildi. İzin kâğıtları hazırlandı. Tam asker vedalaşırken kumandan sordu:

— Peki, ne zaman geliyor bebek, bakalım?

Asker sırıttı:

— Ben eve vardıktan dokuz ay on gün sonra komutanım!..

(İtalyan)

— Maria, Ayağımdaki iskarpinler, siyah mı kahverengi mi?

(İtalyan)

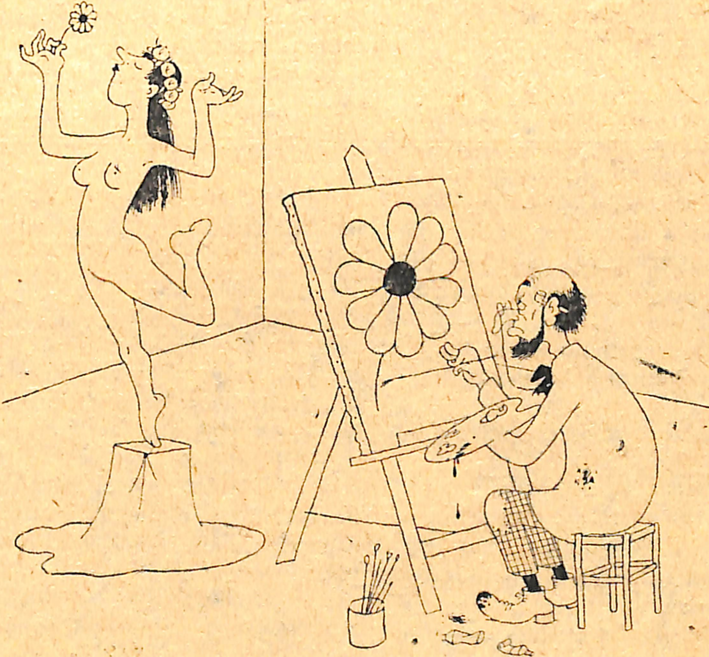
Hava yolları!

Tayyare ile yolcu taşımak henüz yeni iken bu işi yapmak ve müşteri celbetmek için bir acente, tayyarelerine binecek yolcuların karılarını bedava taşıyacaklarını bildirdi.

Böylce bir kaç sefer yapıldıktan sonra kocalariyle seyahat etmiş olan kadınların adreslerine birer mektup yazılarak seyahatlerinin nasıl geçtiği soruldu. Bunlardan yüzde doksanı şöyle cevap verdiler:

«Hangi seyahat?!»

(Fransız)

YAZISIZ ! (Fransız)

Direksiyon!

Genç bir adam sıkıntılı bir tavırla köşe başında ayakta duruyordu. Uzaktan mavi bir ford gözüktü. Direksiyonda genç bir kadın vardı, adam bağırdı:

— Biraz daha sağ yap, vites değiştir, debreyajı unutma...

Araba uzaklaştı; biraz sonra köşeden tekrar göründü. Bu sefer genç adam:

— Fren! diye bağırdı. Üçüncü seferinde ise:

— Köşede ikiye geç, diye seslendi... Başından beri onu seyreden diğer bir adam onun yanına yaklaştı ve sordu:

— Allahaşkına siz ne yapıyorsunuz?.

— Karıma otomobil kullanmasını öğretiyorum.

— Peki ama, dedi, adam, arabanın içinde öğretseniz daha kolay olmaz mıydı?

Adam dehşetle:

— Ne münasebet, dedi. Araba sigortalı ama benim hayatım değil...

(İngiliz)

Rejim!

Çok iri yarı ve şişman bir adamdı. O yazı Vermont'daki çiftliğinde çiftlik işleriyle uğraşarak geçirmek ve böylece biraz kilo vermek istiyordu. Bir mağazaya gidip iş tulumu satın almak istedi. Birçok prova ettikten sonra bir tanesi tastamam oturdu üzerine. Fakat şişman centilmen bunu iade ederek:

— Bu tamam bana ama, dedi, siz bana bir numara ufağını verin zira bu yaz rejim yapıp zayıflamak niyetindeyim...

Tezgâhtar güldü:

— Beyim, dedi. Siz bu pantalonun çekmesinden daha süratle kilo vereceğinizi zannediyorsanız aldanıyorsunuz!

(Amerikan)

— Sen öldükten sonra bu tabloların çok para edeceğinden emin misin?

(İngiliz)

İkiz!

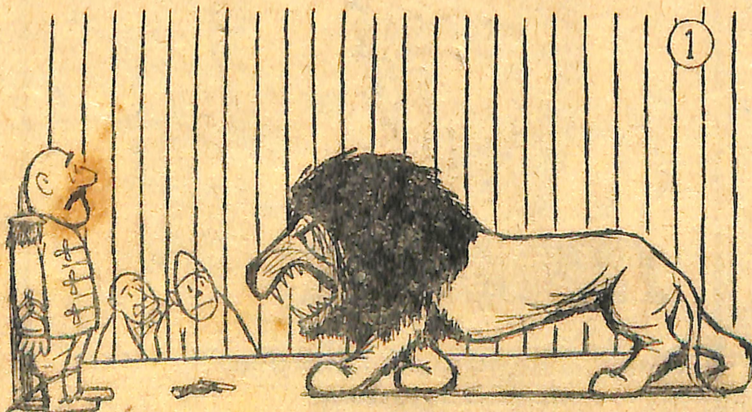
Kadıncağız bebek bekliyordu, doktora muayeneye gelmişti. İyice baktıktan sonra doktor:

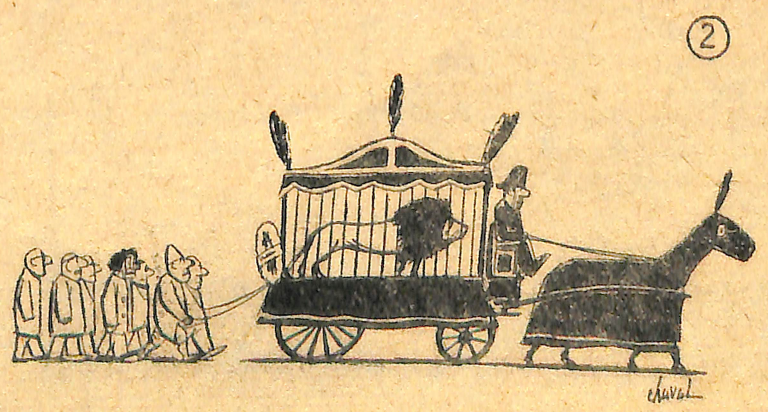
— Müjde, dedi. Yolcular çift geliyor; ikiz bebeğiniz olacak.

Kadın feryat etti:

— Nee ikiz mi? Demek ben şimdi on sekiz ay bekliyeceğim ha!...

(İspanyol)

Cenaze alayı...

(Fransız)

Papeloğlu

ERCÜMEND EKREM TALU

— 33 —

Hödük odacı eskisinin gözleri iyiden iyiye açılmış, İzzeti Efendiden daha da usta kesilmişti.

Fakat vergi kâtibini yanından bırakmıyordu. Onun aklına bundan sonra pek muhtaç değildi amma, uğurunu denemişti. O giderse uğuru, beraber gider sanıyordu.

Ve onun, gördüğü bazı işlerden çöplenmesine müsaade ediyordu. Kurnaz İzzeti Efendi, arada bir, gene nasihatlerini esirgemiyor, yapılacak işleri, kazançlı dalâvereleri haber veriyor ve kendi nefsi için hiçbir taviz, hiç bir mükâfat istememek suretiyle de bir kat daha efendisinin gözüne giriyordu.

Artık büsbütün postu konağa sermişti. Aşağıdaki küçük oda gene onundu. Akşam sularında:

— Bakayım, acık Yusufun Hamza ile bir şey görüşeceğim.

Diyerek. usulcacık çıkıyor, soluğu doğruca Rum mahallesinde, meyhanede alıyordu.

Orada, tezgâh başında dört beş tek yuvarlayıp da keyfini çattıktan sonra, dönüyor, misafir ağırlıyordu.

Kendi evini kiralamıştı. Fakat ne olur, ne olmaz diye bir tek odasını kendine alıkoymuştu. Şayet Satılmış'a kafa tutmak icap ederse, oraya iltica edecekti.

Bu suretle, günler, aylar geçiyordu.

Bir sabah, kaymakam vekili, İstanbul'dan bir telgraf aldı. Dahiliye Nezareti, ... Kaymakamlığına, Poroy kaymakamı Abdülkadir Beyin naklen ve terfian tâyin edildiğini ve mumaileyhin yola çıkmış olduğunu bildiriyordu.

İzzeti Efen bunu haber alır almaz, efendisinin karşısına dikildi.

— Yeni kaymakam geliyormuş. dedi.

— Gelsin varsın.

— Evet amma, o şimdi Rumelinden, ta Selânikten kalkıyor, İstanbul'a uğrayıp da burada öyle gelecek.

Satılmış: «Bana ne?» der gibi omuz silkti. Vergi kâtibi sözüne devam etti:

— O şimdi, veli nimetimin kim olduğunu bilmez... Onu öğrenip de gelmeli.

— Nasıl?.

— Efendim, buradan şimdi, gene atabei hümayuna bir arıza takdim etmelidir.

Satılmış güldü:

— Ülen! Şimdi de kimin başını yiyeceğiz, soyha?... diye sordu.

— Dur, iki gözüm! Telâş etme. Kimsenin başını yiyecek değiliz.

— Ya nidecekler?.

— Bak, arzedeyim: Bu defa biraz fedakârlık edeceksin. Bir, iki yüz lirayı gözden çıkaracaksın, fakat buna karşı da mevkiini demir gibi sağlıyacaksın.

— Di baham!.

— Ben kâğıdı, kalemi elime alıp efendimin ağzından mabeyin başkâtibine bir tahrirat yazacağım.

— Ne diyeceğin?.

— Buradaki sübyan mektebinin kifayetsizliğinden bahsederek, yeni bir mektep binası yaptırmak istediğini bildirecek ve bunun padişahımız efendimizin doğum günlerine kadar yetiştirilip, (Hamidiye) tesmiye edilmesine müsaade istirham edeceksin.. anladın mı, nuru aynim?...

— Ülen, 200 liraya mektep çıhar mı?...

— Biz arizamızda miktar, filân tasrih edecek değiliz. Bir mektep yapacağımızı yazacağız, sade. Sonrası Allah kerim!.

— Rezil oluruz, be!.

— Kerem et, inayet et iki gözüm. Bu fakir hangi vakit mahçup etmiştir efendimi?.

— Evliya değilsin ya. İzzet? Bir defa da yanulusun...

— Evvel Allah, bir şeycik olmaz. Sen gene bu itimat et kölene.

— Di bahalım..

Vergi kâtibi bir kere daha kolları sıvadı. Mabeyin başkâtipliğine şu kâğıdı yazdı:

(Devamı var)

30 Eylül akşamına kadar...

Aylık Gelirli Küçük Tasarruf Hesabı

açtırarak:

Bir yıl ayda en az **25** lira

yatırırsanız

yirmi yıl boyunca

500 Liraya kadar

Aylık Gelir

İkramiyelerini kazanır ve

ayrıca

Apartman Daireleri ve

zengin Para ikramiyelerinden de

faydalanırsınız

CELÂL GÖREN 163

HESAP AÇTIRMAKTA ACELE EDİNİZ

EMNİYET SANDIĞI

İNAP.

SÜMERBANK

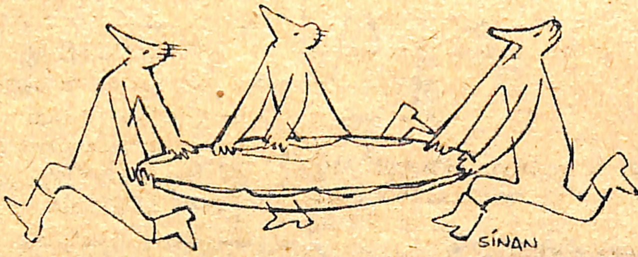
Hesap açtıranlara en fazla menfaat temin eden Bankadır

Sahibi: YUSUF ZİYA ORTAÇ ★ Yazı İşlerini fiilen idare eden: NEHAR TÜBLEK ★ Sekreter: Selâmi Münir YURDATAP ★ Basıldığı yer: ERCAN MATBAASI ★ Kapak: ŞAKA MATBAASI

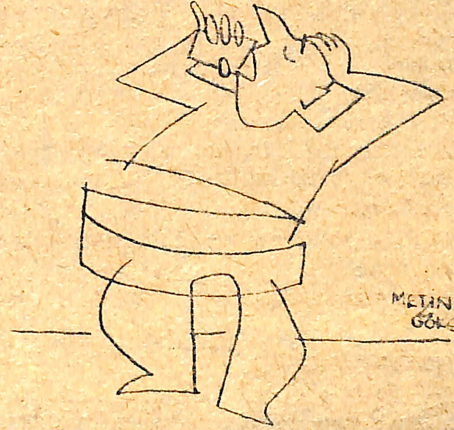

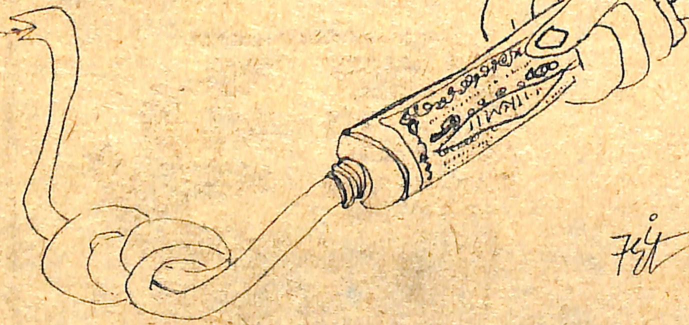

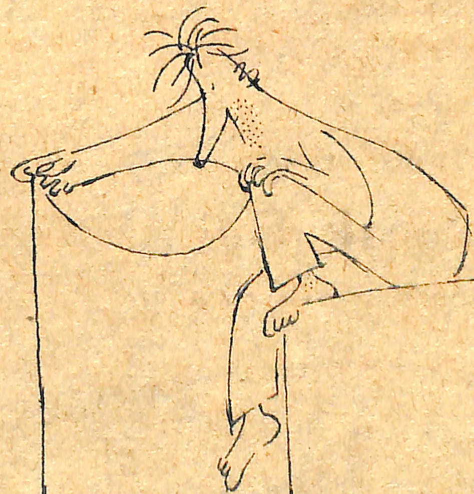

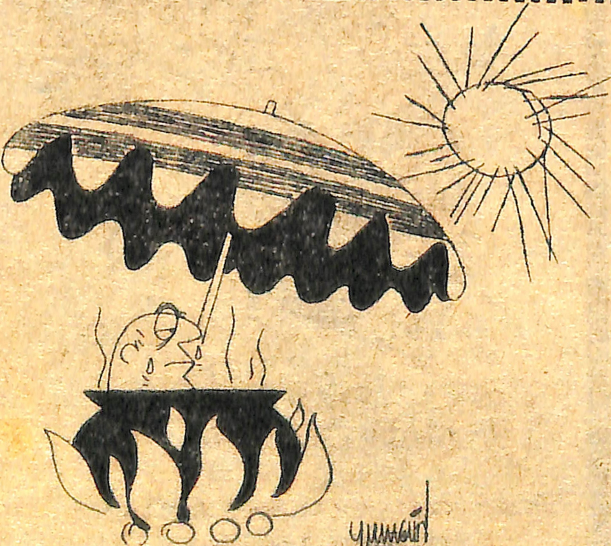
bize göre

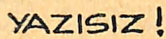

DÜNYA

Karikatürleri

YAZISIZ!

YANKESİCİ — SAĞ OLUN MÜDÜR BEY... BURADAN ÇOK TATLI BIR HATIRAYLA AYRILIYORUM!..

— SULANMA... DAHA KURULANMADIM!..

— BEŞ LİRA VERMEZSEN ANNEMİ UYARDIRIRIM!..

— ARTIK KAPIYI KAPA, MAYOMU GİYDİM!..

1958 İKRAMİYE PLÂNI

40

APARTMAN

DAİRESİ

VE

1 MİLYON

LİRA PARA İKRAMİYESİ

YAPI ve KREDİ BANKASI

AKBABA

— Maşallah... ben daha boğulmadan sen dul taklidi yapmaya başladın! (İtalyan)